

ΕΤΟΣ Α. 1883. ΤΕΥΧΟΣ 17

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΦΡ 20
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ 15 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ

ΕΚΔΡΟΜΗ ΕΙΣ ΑΦΡΙΚΗΝ

Κατὰ τὴν ἐν Τριπόλει τῆς Βαρβαρίας διαμονήν μου, εὐκαιρίας δοθείσης, ἐπεσεψέχμην ὑπὸ περιεργίας ἀγόμενος, τὰς ἀρχαιοτέρας καὶ κλασικωτέρας πόλεις τῆς Ἀφρικῆς. Περιελθὼν λοιπὸν διαφόρους πόλεις, παρεχούσας πολὺ τὸ διάφορον, ἀφίχθην καὶ εἰς τὴν μεσογειῶς τῆς Βαρβαρίας κειμένην, ἀπέχουσαν δὲ τῆς Τριπόλεως 23 ὥρας, πόλιν καλουμένην Ὀρφέλα. Περὶ τῆς ἐκδρομῆς μου ταύτης συνέταξα ὀλόκληρον μελέτην, ἧς ἀποσπάσματα ἐδημοσίευσά ἄλλοτε ἐν ταῖς Ἑλληνικαῖς ἐφημερίταις τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Ἡ πόλις Ὀρφέλα μοι ἐφάνη κατ' ἀρχὰς παράδοξος καὶ περιέργος, καὶ σὺναμα κατελήφθην ὑπὸ τινος πανικοῦ φόβου, διότι προσέβαλον τὴν ἕρσιν μου ὑπερμεγέθεις μονόλιθοι, ἕτινες μοι ἐφάνοντο ὡς τάφοι τῶν πάλαι νεκρῶν καὶ ἐνόθηεν ἦσαν λελαξευμένοι καὶ μετεσχηματισμένοι εἰς διωρόφους καὶ τρωρόφους κεκλιμένας ἀλλήλαις οἰκίας, ὧν ἀπότομοι στέγαι εἰσὶ δια-

τετρημένοι ὑπὸ μικρῶν φεγγιτῶν.

Ἐντὸς τῶν τοιούτων μονόλιθων δίκην τρωγλῶν κατῴκει τὸ μέγα καὶ εὐπεριώτερον μέρος τῆς πόλεως ταύτης, τὸ δ' ἕτερον ἦτο ἐσκηνωμένον ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἐδάφους. Ὁ ὀδηγός μου λοιπὸν ἀρχὴ Τριπολίτης, Ἀγμέτ Ἐλκέρκεν ὀνομαζόμενος, ἀνὴρ ἐντριβῆς περὶ τὰ τοιαῦτα, πιστὸς καὶ ἄμεσος συγγενῆς τοῦ ἐν Τριπόλει Σείχ-οὐλ-Βελῆδ Ἀλῆ ἐφένδη, ὠδήγησέ με ἐντὸς ὑπογείου τινὸς, ἐνθα ἐξενίσθημεν προφρόνως τε καὶ φιλοφρόνως ὑπὸ τοῦ Καϊμάκμη τῆς πόλεως ταύτης, ὅστις προείλετο ἵνα ἀνχουρίσῃ ἡμᾶς κατσπόνους καὶ πικντάπασιν ἐξηνητημένους διατελοῦντας ἐκ τῆς κισπῶδους ὁδοπορίας διὰ τῆς προσταγωγῆς διαφόρων ἀναψυκτικῶν ποτῶν καὶ ἀφθίνου καφέ.

Μετὰ μικρὰν ἀνάπαυλιν διεδράμομεν τὰς διαφόρους διαίρεσεις τοῦ δικηκτηρίου καὶ ἐμείναμεν σχεδὸν ἑκπληκτοὶ ἐπὶ πρωτοφανεῖ θέῃ τοιούτων οἰκητηρίων. Ἐξελθόντες δ' ἀκολούθως διήλθομεν κατὰ μῆκος καὶ πλάτος τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως ταύτης καὶ εἶδομεν μετὰ πολλῆς τῆς ἀπορίας τὰ ἐρείπια τῶν ἀρχαίων περικαλλῶν οἰκοδομῶν αὐτῆς, θριαμβευτικῆν τινα ἀ-

ψίδα, φέρουσαν ρωμαϊκὰ γράμματα δυσανάγνωστα, ὡς καὶ διαφοροὺς ἐπιγραφὰς ἐπὶ μαρμάρων ἔχουσας πολλὴν σπουδαιότητα· αἱ ἐπιγραφαὶ αὗται ἦσαν ρωμαϊκῆς ἐποχῆς, καὶ τινες ἀσιατικαὶ γεγραμμένα διὰ γραφῆς σουλούση γαρπη.

Τὸ μᾶλλον ἐπισπᾶσαν τὴν προσοχὴν ἡμῶν ἦτο ἡ ἐντὸς τοῦ διοικητηρίου βιβλιοθήκη, ἣτις περιεῖχε τὰ ἀρχαῖα τῆς Κυβερνήσεως καὶ διάφορα χειρόγραφα καὶ βιβλία τῆς μαγριπινῆς γραφῆς ἀρχαιότατα, ἀναγόμενα ἐν τῇ μαγριπινῇ φιλολογοῖα καὶ παλαιογραφίᾳ. Ἡ μαγριπινὴ αὕτη βιβλιοθήκη ἔφερεν ἐπὶ κεφαλῆς κουφικῆ γραφῆ ἀραβικὴν τινὰ ρήτραν λέγουσαν Κοὺχ-ἐλ-χ-σ-η,β-ε-λ-ε-β-κ-ά-ν-ε-μ-ο-ὺ-ρ-ἦ-τοι. «λέγει τὴν ἀλήθειαν κἄν ἦ πικρά.» καὶ κάτωθεν ταύτης ἑτέραν ρήτραν:

«Μὲν κινεε λιλαχη κινεε ἀλλαχου λεχου.

Μὲν ἄραφα νέρσεχου, φάκατ ἄραφα ραπεχου» ἦτοι: «Πᾶς ἀνὴρ ὁ ἑαυτὸν γινούς, γινώσκει τὸν Θεόν.»

Ἡ βιβλιοθήκη αὕτη, καθὰ ἐκ παραδόσεως διατηρεῖται, ἰδρύθη ἄλλοτε ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ἡγεμόνων τῆς Βερβέρ, ὧν σώζονται εἰσέτι πολλὰ διατάγματα ἐπανστατικά τοῖς κατοίκοις Φεζάν, ὧν καὶ τινὰ ἀπώλοντο μετὰ τὴν κατάκτησιν τῆς Τριπόλεως.

Ἀναδιφθέντες τὰ ἐν αὐτῇ χειρόγραφα, ὧν τὰ πλεῖστά εἰσι πολύτιμα, ἄτε γραφέντα ἐπὶ μεμβράνης, εὑρομεν τὴν ἱστορίαν τῶν ἀρχαίων ἡγεμόνων τῆς Βερβέρ γεγραμμένην ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἀραβικῇ γλώσσῃ διὰ τῆς ἀρχαίας γραφῆς γαρπη, παρεμφεροῦς τῇ κουφικῇ καὶ συριακῇ.

Ἐν αὐτῇ ὑπάρχουσιν ἐπὶ μεμβράνης πολλοὶ κύλινδροι ἢ εἰλεκτάρια ἀκαλλῆ, ἐφ' ὧν εἰσι γεγραμμένα πολλὰ ποιήματα (Μουαλλακάτ) τῶν ἀρχαίων ἐθνικῶν ποιητῶν ἀράδων Σαμφαρά (α) Λαχλαλή καὶ Σείχ Ἄχμετ, ἄτινα, ἐν ἀνάγκῃ, δύνανται ν' ἀναρτηθῶσιν ἐπὶ τῶν τοίχων καὶ

(α) Ὁ Σαμφαράς ἐστὶν ἄραφ ποιητῆς, ὅστις ἤκμασε κατὰ τὸν 6ον αἰῶνα μ. Χ. καὶ συνέγραψεν ᾠδὴν τινὰ (κασιδέ) καλουμένην Λαμυγέ-τ-σ-υ-λ-ἀ-ρ-ά-π, ἦτοι Λαμβόδ-ἀ-σ' Α-

νά κοσμήσωσιν ὀλόκληρον αἴθουσαν· ταῦτα θεωροῦνται παρὰ τοῖς Μαγριπινοῖς ὡς ἱερά κειμήλια.

Μεταξὺ τῶν διασῆμων ποιητῶν καὶ ιστοριογράφων τοῦ Ἀραβικοῦ ἔθνους εὑρομεν ἐπὶ μεμβράνης σχήματος μεγάλου ὀγδόου καὶ ἐνιαχοῦ τετραμένον τὸ πολύτιμον σύγγραμμα εἰς ὀκτώ τόμους τοῦ Ἀνταρα Ἰπνι Σετέτ, ὅστις ἤκμασεν 90 ἔτη πρὸ τῆς γεννήσεως τοῦ προφήτου Μωάμεθ καὶ φημίζεται παρὰ τοῖς Ἀραβῖν ὁ διασημότερος ποιητῆς καὶ ιστοριογράφος· συνέγραψε δὲ τὴν ἱστορίαν τῶν ἐμφυλίων πολέμων τῶν Βεδουίνων.

Ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ ταύτῃ διατηροῦνται δύο Κοράνια γεγραμμένα διὰ κουφικῶν χαρακτήρων ἐπὶ μεμβράνης, τὸ μὲν διὰ χειρὸς τοῦ Σείχ Ὀμέρ, τὸ δὲ διὰ χειρὸς τοῦ διασήμου μουραβίτου Γλαγγιά.

Σώζεται ἐπίσης ἐν αὐτῇ ἐν Κοράνιον διὰ μαγριπινῆς γραφῆς ἰδιόγραφον τοῦ Σείχ Ὀσμάν, ὅστις θεωρεῖται ὁ χαλίφης τῶν μουραβιτῶν.

Ἐν αὐτῇ ὑπάρχουσιν εἰσέτι πολλὰ πολυ-

ραβικῆ, διότι ἕκαστος τῶν 68 στίχων, ἐξ ὧν σύγκειται, λήγει εἰς τὴν συλλαβὴν λου. Περὶ τῆς ᾠδῆς ταύτης ἔξεστιν ἡμῖν εἰπεῖν ὀλίγα τινὰ ἐν μοῖσᾳ παρεκδοτικῇ. Ἡ ᾠδὴ αὕτη παρὰ τοῖς Ἀραβῖν χαίρει τὴν φήμην ποιητικῆς ἀριστουργήματος, παρὰ δὲ τοῖς Ἀσιανολόγοις ἐν τῇ ἀραβικῇ φιλολογοῖα θεωρεῖται ὁ Σαμφαράς ἄλλο: Βύρων μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι οὗτος εἶναι δρῶν καὶ ψάλλον πρόσωπον. Ἡ ᾠδὴ αὕτη ὡς καὶ ἡ τοῦ Λαχλαλή καὶ Σείχ Ἄχμετ συναπαρτίζουσι τὸν κλασικὸν κανόνα τῶν ἀρχαίων Μαγριπινῶν ποιητῶν. Ἡ σύνθεσις τῆς ᾠδῆς ἐστὶ τεμαχιακῆ ἢ ᾠδὴ αὕτη δὲν εἶναι ἐπιτετηδευμένον στιχουργημα, ἀλλὰ φωνῆ τῆς φύσεως ἀνέθετος καὶ πρωτογενῆς ἐκφέρουσα μετὰ πάθους ὀργῶντος σφοδρὸν ρεῦμα, ἔστω καὶ ἀτακτον μετὰ τόνου θερμοῦ καὶ πυρώδους, ἐνθουσιασμὸν μεγαλήγορον καὶ λυρικόν, διάττοντα ἀπὸ σκηνῶν εἰς σκηνὰς σκυθρωπῆς μὲν ἐνίοτε, πάντοτε ὁμῶς ποιητικωτάτας, διατηρουμένου τοῦ ἀκραίου φηνοῦς ἡθικῶ μεγαλείου. Τῆς ὠραιοτάτης ταύτης ᾠδῆς ἐκπονήσαντες μεταφράσιν ἐκ τοῦ ἀραβικοῦ θέλομεν δημοσιεύσει αὐτὴν προσεχῶς χάρι τῶν περὶ τὴν ἀραβικὴν φιλολογοῖαν ἀσχολουμένων.

τιμα ἑτερα χειρόγραφα διαφόρου μεγέθους ἀναγόμενα ἐν τῇ ἀραβικῇ θεολογοῖα, φιλολογοῖα καὶ φιλοσοφοῖα, ἄτινα σπανίως ἀπαντῶσιν ἐν ἐτέροις ἀσιατικαῖς βιβλιοθήκαις.

Ἡ βιβλιοθήκη αὕτη μετὰ τῶν ἐν αὐτῇ χειρογράφων, ὡς φαίνεται, διέφυγε τὰ ὀξυδερετῆ ὄματα τῶν Ἀφρικανολόγων τῆς Ἑσπερίας καὶ ἰδίως τοῦ κλεινοῦ περιηγητοῦ τῆς Ἀφρικῆς σὺρ Σαμουήλ Βαίκερ, ὡς καὶ ἐτέρου τοῦ Κ. Δίξωνος, διότι οὐδᾶμῶς ἐν τοῖς περὶ Ἀφρικῆς συγγράμμασιν αὐτῶν γίνεται μείνα περὶ αὐτῆς τῆς βιβλιοθήκης, οὐδὲ καὶ περὶ τῶν ἐν αὐτῇ χειρογράφων κειμηλίων.

Ὁ διάσημος ὁμοῦ ἀσιανολόγος Silvestre de Sacy ἐν τοῖς πονήμασιν αὐτοῦ λόγον ποιούμενος περὶ τῆς μαγριπινῆς ταύτης γραφῆς λέγει, ὅτι εἶναι παρεμφερῆς τῇ Συριακῇ καὶ εἰσῆχθη ἐν Ἀφρικῇ ἀπὸ ἐνὸς καὶ πλέον αἰῶνος πρὸ τῆς Ἑγείρας (16 Ἰουλίου 629 καὶ ἡ γραφὴ αὕτη διετέλεσε σχεδὸν ἀποκλειστικῶς ἐν χρήσει παρ' ἀπάσαις ταῖς φυλαῖς τοῦ Μαγρέπ. Ὁ διάσημος λεξικογράφος τοῦ Ἀραβικο-γαλλικοῦ λεξικοῦ κ. Biberotein Kazmirski, ὡς καὶ ὁ κ. Marcel ἐν τῷ λεξικῷ αὐτοῦ, καμ οὐση φρασάβη Ἀραβῆ, ἀμφοτέρου ποιουνται λόγον περὶ μαγριπινῆς γραφῆς, ὅτι εἶναι ὁμοία τῇ Συριακῇ καὶ γράφεται βουστροφρηδόν.

Ἀποσπῶντες τό γε νῦν τὰ ὀλίγα ταῦτα ἐκ τῆς ἡμετέρας μελέτης περὶ τῆς εἰς Ἀφρικὴν ἀρχαιολογικῆς ταύτης ἐκδρομῆς ἐπιφυλακτικῶς προσεχῶς, ἵνα ἐκδώσωμεν ἐν ἰδιαιτέρῳ βιβλίῳ αὐτὴν πρὸς διαφώτισιν ἐκείνων τῶν μήποτε περιηγηθέντων, οὐδὲ ἐκ τοῦ σύνεγγυς διαδραμόντων τὰ ἀπώτατα ταῦτα καὶ περίεργα μέρη τῆς Ἀφρικῆς, ἐν ᾗ ὑπάρχουσι πολλὰ ἀρχαιολογικὰ ἔργα καὶ κειμήλια παλαιογραφικὰ, διακείμενα μέγα φῶς ἐν τῇ ἱστορίᾳ καὶ φιλολογοῖα τῶν ἀφρικανῶν ἐθνῶν.

ΧΡ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Δικαστῆς ἐν Κύπρῳ.

LOUIS ROUX.

Ο ΑΠΟΚΕΦΑΛΙΣΤΗΣ

(Συνέχεια ἴδε προηγ. φυλλάδιον.)

XVI καὶ XVII

— Καθήσαστε, ὑπέλαβεν ἡ δούκισσα μετ' οἰκειότητος, ἥς τὰς ἰδέας ἀνέτρεπεν ἡ ἄρνησις αὐτῆ τοῦ Γεωργίου.

Ὁ Γεώργιος, χωρὶς τὸ παράπαν νὰ ταραχθῆ ἐκάθισεν ἐπὶ τῆς ἑδρας, ἦν τῷ εἶχε προτφέρει ἡ δούκισσα, ἀποτεινόμενος δὲ ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν νεαρὰν γυναῖκα, τῇ εἶπε·

— Κυρία, ἔχω ὀρέξεις τινὰς, αἱ ὅποισι θὰ μ' ἐμποδίζουσι πάντοτε ὑπὸ τοῦ νὰ θηρεύσω τὴν δόξαν.

— Εἶσθε μετριόφρων.

— Ὀχι, Κυρία. Ἀλλὰ λατρεύω τὴν ποίησιν, τὴν τέχνην, τὸ ὠραῖον.

— Εἷς ἐστὶ λόγος, ὅπως ἀποκτήσετε τὴν φήμην.

— Κατ' ἐμὲ οὐχί.

Ὁ μαρκίων προέβαλε τὴν κεφαλὴν ὑπώπτευεν ὅτι ἐμελλεν ἡ συζήτησις νὰ λάβῃ ἄλλοκοτον τροπὴν.

— Πιστεύω, Κυρία, ἐξηκολούθησεν ὁ Γεώργιος, ὅτι μετ' ὀλίγων θ' ἀσπασθῆτε τὴν γνώμην μου· ἐπιζητῶ τὸ ἰδανικόν.

— Ἔστω, ἀπήντησεν ἡ μαρκησία, ἀλλά...

— Ἐνίοτε νομίζω ὅτι εὐρίσκω αὐτὴ· οὕτω τὸ τεμάχιον ὅπερ ἐτόνισα πρὸ ὀλίγου μοι εὐαρεστεῖ πολὺ.

— Εἶναι τέλειον! ἐκδώσατε αὐτό.

— Οὐδέποτε! ὑπέλαβεν ὁ Γεώργιος, οὐ τὸ βλέμμα προφέροντος τὴν ἀπατίαν ταύτην λέξιν, ἐλάμβανε παράδοξον τινὰ ἐμφρασιν.

Οὐδέποτε! ἐξηκολούθησεν οὗτος· Δὲν θέλω νὰ παρκώσω εἰς τὸ πλήθος τὸ ὠραῖον τοῦτο καὶ τὸ ἰδανικόν ὑπ' ὧν καταλαμβάνομαι· τοῦτο θὰ ἦτο βεβήλωσις· ἐὰν ἀγροϊκὸς τις ἤκουε τὴν μουσικὴν μου θὰ ἦτο τὸ αὐτὸ ὡς εἰ χυδαῖός τις ἐβίαζε δούκισσαν.

Προφερθείσης τῆς λέξεως ταύτης, ὁ Γεώργιος διεκόπη ἀποτόμως.

— Ἐλα δά! εἶπεν ἡ μαρκησία· ἡμεῖς δὲν εἴμεθα ἄστοι· σᾶς θαυμάζω, σᾶς ἐπιδοκιμάζω καὶ σᾶς ἐννοῶ· εἶναι ἀνόσιον νὰ ρίπτῃ τις τὰ ἀριστουργήματα ὡς τροφήν εἰς τοὺς ἀδοκίμους· οἱ λατῖνοι ἐνόουν καλῶς τοῦτο.

— Μὴ ρίπτῃτε τοὺς μαργαρίτας εἰς τοὺς χοίρους! εἶπεν ὁ μαρκίων.

— Ἀπολείπονται ἐν τούτοις αἱ τῆς ἐκλογῆς διάνοιαι ἀπὸ τὰς ὁποίας σκληρῶς ἀποστερεῖτε ἐξαίρετους ἀπολαύσεις, εἶπεν ἡ μαρκησία.

— Δὲν εἶμαι τόσῳ φιλόδηρος, ἀπήντησεν ὁ Γεώργιος.

— Εἶμαι ζηλότυπος! προσέθηκε μετὰ παραφορᾶς.

Ἡ κυρία Δὲ Νουμέζ ἔρριψεν ἐπὶ τοῦ Γεωργίου βλέμμα διαπερατικόν.

— Ναί, ζηλότυπος, ὑπέλαθον οὗτοι. Συγκυκατιθεμαι νὰ προσφέρω τὰ ἔργα μου εἰς τινὰς εἰς τὰς διανοίας δηλοῦναι τὰς ἀδελφὰς τῆς ἱδικῆς μου· ἀλλ' ἀγνοῶ διατί θ' ἀρνηθῶ εἰς ἄλλους νὰ ἀποκαλύψω τὰ αἰσθητά τῆς ψυχῆς μου δίδων αὐτοῖς τὰς ὁδὰς μου.

— Ἔστω! Διὰ ταῦτα πάντα δικαίῳ ὑμᾶς ἀπὸ καρδίας, εἶπεν ὁ μαρκίων· Ἀλλὰ μένει τι ἀνεξήγητον, περὶ οὗ θέλω νὰ ἐξηγηθῶ ἐλευθέρως μεθ' ὑμῶν.

— Θὰ εἶπω πᾶν ὅ,τι δύναμαι.

— Ἐν πρώτοις, ἐνῶ ἠδύνασθε νὰ μετέλθῃτε ἄλλο ἐπάγγελμα ἢ τὸ τοῦ φροντιστοῦ, διατί προσεκολλήθητε εἰς τὴν ὑπηρεσίαν ἡμῶν;

— Ὁ Σαικσπῆρος ἦν ὑπηρέτης, ἀλλὰ διὰ τοῦτο δὲν ἐξέπεσε τῆς ἀξίας του.

— Ἀλλ' ἀπεσύρθη ἅμα ἠδυνήθη νὰ πράξῃ τοῦτο, ἀπήντησεν ὁ μαρκίων.

— Θὰ εἶπω ὑμῖν τὰ πάντα ἢ σχεδὸν τὰ πάντα! εἶπε, διότι βλέπω ὅτι ματαιῶς πειρῶμαι νὰ σιωπήσω.

Ὁ μαρκίων καὶ ἡ μαρκησία ἠχρῶντον αὐτοῦ μετὰ περιεργείας.

— Ὁμνῶ ὑμῖν ὅτι ἡ ψυχὴ καὶ ἡ συνείδησίς μου εἶναι ἄθῶα· θὰ μὲ πιστεύσητε ἄλλως τε. Δὲν ἔχω τὸ ἦθος ἐγκληματίου καὶ φρονῶ ὅτι

ἐνήργησα ὡς τίμιος ἄνθρωπος.

— Τί ἐπράξατε;

— Ἐφρόνευσα τὸν θεῖόν μου.

Τὰς λέξεις ταύτας παρηκολούθησε σιωπῇ, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ὁποίας τρία βλέμματα διεσταυροῦντο ὡς τρεῖς φλόγαι.

— Τοῦτο εἶναι θεῖόν μου! εἶπεν ὁ μαρκίων.

— Εἶναι ἀποτρόπαιον ἢ μεγαλοπρεπείῃ προσέθηκεν ἡ νέα γυνή.

Ὁ μαρκίων, συνελθὼν ἐκ τῆς πρώτης ἐντυπώσεως, εἶπε τῷ Γεωργίῳ.

— Λοιπὸν, ἀπολογηθήτε, κατηγοροῦμεν.

— Ναί, ὑπερασπίσθητε.

— Εἶμαι ὀρφανός, ἀπήντησεν ὁ Γεώργιος, καὶ εἶχον μίαν ἀδελφὴν· καὶ θὶ δὲ χρόνον διετέλουν ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ, ὁ θεὸς μου ἠτίμασεν αὐτήν.

— Ἐπληθύνετε, ἐμάθετε τοῦτο καὶ τὸν ἐφρονεύσατε· ἐπράξατε καλῶς καὶ σᾶ, κηρύσσον ἄλλων, ἔσπευσε νὰ προσθήσῃ ἡ μαρκησία, ἡ παγγέλουσα τὴν ἀπόφασιν.

— Ἀλλ' ὥραία μου, εἶπεν ὁ μαρκίων, σπεύδετε λίαν· ἐγὼ θὰ ἐποιοῦν ἐπιφυλάξεις.

— Τὴν ὑπόθεσιν ἠκούσαμεν, ἀπήντησεν ἡ μαρκησία. Κατ' ἐμὴν γνώμην ὁ μέγας χαρακτήρ ὑπεκφεύγει νόμον μὴ καταδιώκοντα οὐστηρῶς τὸ ἐγκλημα, καὶ ὑπακούει εἰς ὄργην, ἣν ἐγὼ θεωρῶ ὡς ἱερὰν.

— Ἀλλ' αἱ συνέπειαι... ἀνταπήντησεν ὁ μαρκίων.

— Τὰς συνέπειας ἀποφεύγω ἀπερχόμενος εἰς Αφρικήν· εἶμαι φροντιστὴς ὑμῶν καὶ ἐλπίζω νὰ διέλθω διὰ τῆς Μασσαλίας ἐλευθέρως. Ἄπαξ ἐκεῖ ἀρικόμενος, θ' ἀναλάβω τὸ ἐπάγγελμα τοῦ κυνηγοῦ, ὅπερ ἐξήσκουν ἀπὸ δύο ἐτῶν, ὅτε ἡ ἀδελφὴ μου μοι ἔγραψεν ἐξαιτουμένη ἐκδίκησιν.

— Θὰ μᾶς ἐγκυκαλιέπητε; ἠρώτησεν ἡ μαρκησία.

— Πρέπει.

— Δὲν εἶναι τοῦτο ἀναγκαῖον, ἀντεῖπεν ὁ μαρκίων.

— Μείνατε λοιπὸν μεθ' ἡμῶν, προσέθηκε, μείνατε μεθ' ἡμῶν ἐφ' ὅσον θὰ διαρκέσῃ τὸ τα-

ξείδιόν μας τοῦλάχιστον· ζητῶ νὰ θυσιάσητε τὴν ἐλευθερίαν σας ἐπὶ τινὰς μῆνας ὁμολογῶ ὑμῖν ὅτι σᾶς ἐκτιμῶ ὡς ὀδηγόν, ὅτι σᾶς θαυμάζω ὡς καλλιτέχνην καὶ σᾶς ἀγαπῶ ὡς χαρακτήρα.

— Θὰ ἀποσταλῶσιν οἱ ὑπηρέται εἰς Μασσαλίαν, εἶπεν ἡ μαρκησία· δὲν θὰ ἦσθε φροντιστὴς ἀλλὰ φίλος μας· τοῦτο σᾶς ἀπαρέσκει;

Ὁ Γεώργιος ἐδίσταζε, καὶ

— Κυρία, ἀπήντησε, συγκινοῦμαι ἐπὶ τῇ προσφορᾷ σας, ἀλλ' ὀλίγον ἐσκέφθητε πρὶν ἢ πρόξῃτε αὐτήν.

— Πρὸς τί νὰ σκιφθῶ;

— Ὑμεῖς εἴθε πολὺ ὑψηλὰ, ἐγὼ δὲ ἀνήκω εἰς τὴν κατωτέραν τάξιν.

— Εἰς καλλιτέχνης.

— Εἰς πτωχὸς κυνηγός.

— Εἰς ποιητής!

Ὁ μαρκίων διανόψας τὴν συζήτησιν, δέχθητε, εἶπε. Τὸ κατ' ἐμὲ, φρονῶ ὅτι ἡ εὐγένεια ἐξευτελιζέται ὀλιγώτερον δεξιουμένη ἕνα μέγαν συγγραφέα, ἕνα ποιητὴν, ἢ ἕνα μέγαν τραπεζίτην, κάλλιον δ' εἰπεῖν, ἕνα πονηρόν.

— Καὶ ἐγὼ γνωρίζω ὅτι ἄλλοτε ὁ Κελλίνης, ὁ Μιχαὴλ Ἀγγελος, ὁ Τάσσοσ ἦσαν ἰσότιμοι πρὸς τοὺς πρίγκιπας καὶ φίλοι αὐτῶν, προσέθηκεν ἡ μαρκησία, προσφέρουσα αὐτῷ τὴν χεῖρά της, ὅπως ἀσπασθῇ αὐτήν.

Τιμὴ ἔξοχος! οἱ ἦς ἐδόθη αὐτῷ ἡ ἄδεια νὰ ἀπέλθῃ.

Ὁ Γεώργιος ἀπεσύρθη. Μετ' ὀλίγον, ἡ μαρκησία ἐσήμανε, προσέδραμε δὲ ἡ Φανή.

— Κόρη μου, τῇ εἶπεν ἡ νέα γυνὴ ζήτησον τὰς διαταγὰς τοῦ κυρίου Γεωργίου διὰ τὴν αὔριον.

— Μάλιστα, κυρία ἀπήντησεν ἡ Φανή.

— Καὶ θὰ φανῆς αὐτῷ φιλάρεσκος· μὲ ἤκουσας...

— Μάλιστα, κυρία· ἀλλὰ χθὲς μὲ ὑπεδέχθη κακῶς καὶ φοβοῦμαι μὴ ἀπολέσω τὸν καιρὸν μου.

— Χθὲς εἶχε μονομαχίαν· ἀλλὰ τὴν ἐσπεραν ταύτην θὰ ἦναι ἴσως μᾶλλον εὖνους πρὸς σέ.

— Ἡ κυρία ἔχει δίκαιον, ἦν τὸ μυστικόν, περὶ οὗ μοι ὠμίλησεν.

— Ὑπαγε, εἶπεν ἀποτόμως ἡ μαρκησία, καὶ ἐπᾶνελθε.

Ἡ Φανὴ ἐξῆλθε πλήρης ἐλπίδος.

Ἡ δὲ μαρκησία ἐθυβίσθη ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρον του καὶ ἐρρέμβασεν.

Εἶπομεν ἤδη ὅτι ἡ μαρκησία ἦν ἐξόχως ὠραία, συνάμα δὲ καὶ ἐπιδεικτικὴ παντὸς ἐnthουσιασμοῦ καὶ ἐν δεδομέναις στιγμαῖς ἴσως ἐπιρρηπὴς πρὸς πᾶσαν ἀδυναμίαν, ὡς ἐπίσης καὶ ἰκανὴ νὰ διαπραξῇ ἡρωισμόν.

Ἐπὶ τῆς ἀντιβασιλείας, αὕτη ἦν ἡ βασίλισσα τῶν ἡγεμονικῶν δειπνων...

Βραδύτερον ἀντικατέστησε τὴν Καρλότταν Κορδαί...

Παρήλθε μία ὥρα καὶ ἡ κόμισσα, μόνη, ὠνειροπόλει εἰσέτι ἀναμένουσα, ὅτε ἐλαφρὸς κτύπος ἐν τῇ θύρᾳ τὴν ἐξήγειρε.

— Φανή, εἶπεν αὕτη.

— Μάλιστα, κυρία, ἐγὼ εἶμαι.

— Τόσῳ ταχέως;

— Εἶναι δύο ὥραι τῆς πρωίας.

— Ἐπέτιχες;

— Ναί, κυρία.

— Πῶς! συγκατένευσεν;

— Ὁ! ὄχι, κυρία, δὲν ὀμιλῶ περὶ αὐτοῦ.

Ἀπέβαλον πᾶσαν ἐλπίδα καὶ ἐγνωρίζον καλῶς ὅτι πᾶσα ἀπόπειρα ἦν ματαιαία.

— Ἀλλ' ἀνόητη, σοὶ ἐξηγήθη ὅτι ἡ μονομαχία του μόνη τὸν ἠνάγκασε νὰ ἐπιφυλαχθῇ.

— Φεῦ! κυρία, ἡπατᾶσθε.

— Ἐβεβαιώθησθε περὶ τούτου;

— Μάλιστα.

— Πῶς;

— Ἐκρούσα τὴν θύραν ὅπως λάβω τὰς διαταγὰς του. Μὲ προσεκάλεσε νὰ εἰσέλθω, μὲ ἔθεσεν ἐπὶ τῶν γονάτων του καὶ μοι εἶπε.

«Μὴ μὲ παρακινήσῃ νὰ παύω γελοῖον πρόσωπον, μικρὰ, μὴ ἐπανέλθῃς πλέον· δὲν σ' ἀγαπῶ»

— Εἶπε τοῦτο;

— Ναί, κυρία· μάλιστα, προσέθηκε.

«Οὔτε σέ, οὔτε ἄλλην.»

— Ὁ! ὦ!

— Εἶναι παράδοξον, δὲν ἔχει οὕτω, κυρία;

— Ναί καὶ ὄχι.

Ἡ μαρκησία ἔθεσε τὴν κεφαλὴν μεταξύ τῶν χειρῶν τῆς καὶ διέμεινε οὕτως ἐπὶ πέντε καὶ πλέον λεπτά τῆς ὥρας.

— Κυρία! εἶπε τέλος ἡ Φανή, δὲν σὰς εἶπον τὰ πάντα. Προσεπάθησα ν' ἀκούσω καὶ εἶδον...

— Διὰ τῆς ὄπης τοῦ κλειθροῦ.

— Μάλιστα, κυρία.

— Τί ἐπρατεν;

— Ἰστατο ὄρθιος, οὕτω καὶ ἡ Φανή ἔλαβε θέσιν, ἣν ὑπεδείκνυεν· ἔδλεπε πρὸς τὴν θύραν, τὸ βλέμμα του ἦν ἄγριον· ἐστήριξε τὴν χεῖρα συνεσφιγμένη ἐπὶ ἔδρας καὶ δὲν ὠμίλει ποσῶς.

— Οὐδὲν εἶπε;

— Μετὰ μακρὸν χρόνον εἶπε μόνον λέξεις τινάς.

— Εἰπέ μοι τὰς λέξεις ταύτας.

— Ἐν πρώτοις τὴν φράσιν ταύτην·

«Αἱ γυναῖκες! οὐδέποτε! αὐται ὑλοποιῶσι τὴν εὐτυχίαν· φονεύσι τὸ ἰδανικόν! Ὄχι, οὐδέποτε!

— Καλῶς, ἀπελθε, γνωρίζω ὅτι ἀρκεῖ, τῇ εἶπεν ἡ μαρκησία, ἀλλ' αἴφνης ἐκάλεσεν αὐτὴν αὖθις.

— Μικρὰ, ἐπανελάθεν αὐτῇ, σὺ εἶσαι ἐχέμυθος, εἶσαι ἀφωσιωμένη καὶ ἐπομένως ἀξία ἀμοιβῆς.

— Ἡ κυρία εἶναι πολὺ καλῆ.

— Σιωπή!

— Οὐδὲν θὰ εἶπω, κυρία.

— Λάβε τὰ δέκα λουδοθίκεια, καὶ ἔτεινε τὴν χεῖρα.

— Ἀλλὰ δὲν τὰ ἐκέρδησα.

— Ἐν τούτοις λάβε αὐτά.

Ἡ Φανή ἔλαβεν ἄνευ σπουδῆς τὸ χρῆμα.

Ἡ μαρκησία τὴν παρετήρησεν.

— Εἶσαι τεθλιμμένη! τῇ εἶπε.

— Μάλιστα, ἀπήντησεν ἡ Φανή, καὶ ἐξέβαλε βαθὺν στεναγμόν. Εἶτα δὲ προσέθηκεν· «Ἐννοῶ καλῶς τί θὰ συμβῇ· ἡ κυρία θὰ θριαμβεύσῃ».

— Τί εἶπας;

— Ὁ Θεέ μου! συγχωρήσατέ μοι. Ἡ θλίψις μου ἀφῆρεσε τὰς φρένας· κυρία, μὴ με διώξετε.

Καὶ ἡ Φανή, ἥτις ἐν τῇ ἐξάψει τοῦ πάθους τῆς διέπραξε τὸ ἀτόπημα τοῦτο, ἰκέτευε τὴν μαρκησίαν ἥς συνεσπάσθη ἡ ἐπηρμένη ὄφρυς.

— Θεῶν νὰ μοι εἴπης πᾶν ὅ,τι σκέπτεσαι! διέταξεν ἡ νέα γυνὴ μετὰ φωνῆς ἐπιβαλλούσης.

— Κυρία, μὴ δυσαρεστῆσθε.

— Ἐὰν διστάζης, σὲ ἀποπέμπω.

— Κυρία, τὸν ἀγαπῶ, εἰμι ζηλότυπος καὶ ἔσχον τὴν ἀνοησίαν νὰ πιστεύσω ὅτι τὸν ἀγαπᾶτε.

Ἡ δούκισσα ἐσταύρωσε τὰς χεῖρας, προσέβλεψεν ἐν τῷ κατόπτρῳ, εἶτα δὲ μειδιάσασα μετὰ μεγάλης ὑπεροψίας.

— Ἐγὼ! εἶπε.

Τοσαύτη ἐνυπῆρχεν ἐν τῷ ἐγὼ τούτῳ περιφρόνησις, ὥστε ἡ Φανή ἠναγκάσθη μετ' ὅλης τῆς δυνάμεώς τῆς ν' ἀνακράξῃ·

— Ἀ! Κυρία, πόσον ἠπατήθην!

Αἱ λέξεις αὐταὶ ἦσαν εἰλικρινεῖς.

— Σοὶ συγχωρῶ, εἶπεν ἡ νέα γυνὴ.

Ἡ Φανή ἐξῆλθε χιζήρουσα.

— Ἐνα ἄνθρωπον ἄσημον! ἐψιθύρισε ἡ μαρκησία, νὰ ἀγαπήσω ἐγὼ! πτωχὴ Φανή!...

Καὶ ἐξηκολούθησεν ἡ μαρκησία ἐπὶ μακρὸν ἐπαναλαμβάνουσα τὴν φράσιν ταύτην, ἥτις ἦν ἡ ἰχώ τῆς ὑπεροψίας τῆς.

— «Ἐνα ἄσημον ἄνθρωπον νὰ ἀγαπήσω ἐγὼ...»

(ἀκολουθεῖ.)

P. DU BOISSIERRE

ΤΟ ΑΡΜΑ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

ὑπὸ Γ. Μ. Κ.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η.

(Συνέχεια προηγ. φυλλαδίου.)

— Ὅλα, αὐθέντα ἔτσι ὁ Θεὸς νὰ με κόλασῃ, ἀνίσω; καὶ ὁ κόμης τολμήσῃ ν' ἀρνηθῇ ἀκόμη. Καὶ διατί τάχα θὰ ἤρνεῖτο; Σεῖς ἐξε-

δικήθετε κατ' αὐτοῦ· ἐκεῖνος δὲ θὰ ἐκδικηθῇ ἐναντίον σας διὰ τῆς πληροφορίας ὅτι σεῖς ἐδημιουργήσατε τὴν δυστυχίαν τῆς Ἰόδας θυγατρὸς σας.

— Ὅτι ἐκεῖνου αἱ πιστοποιήσεις, καθὼς οὔτε αἱ ἰδικαὶ σου, θὰ μοι ἀποδείξωσιν ὅτι ἡ Μαγδαληνὴ ἀνήκει εἰς ἐμέ. Πιθανὸν νὰ συνεννοήθητε ὅπως, κταχρῶμενοι τῆς εὐπιστίας μου, με παραπέισθητε νὰ μεταβάλω πᾶν ὅ,τι ἐπραξα.

— Λητμονεῖτε, αὐθέντα, ὅτι δὲν ἐμπορεῖτε πλέον νὰ πράξετε τοῦτο, διότι ἡ Μαγδαληνὴ εἶναι ὑπανδρευμένη. Λητμονεῖτε ἐπίσης ὅτι δὲν ἦτο δυνατόν νὰ φαντασθῶ ὅτι θὰ σὰς ἀπήντων ἐδῶ. Πῶς ἤθελον συνεννοηθῆ με τὸν κόμητα, ὁ ἰππὸς δὲν μ' ἐδέχθη πρὸ ἑξ μηνῶν; Δὲν ἤξευρον μάλιστα ὅτι ἡ Μαγδαληνὴ ἦτο δυστυχῆς.

Ἐὰν, ἀφοῦ ἐρωτήσητε τὸν κ. Μωγάρ, ἀμφιβάλλητε ἀκόμη, ἐρωτήσατε καὶ τὴν Μαγδαληνὴν.

— Μοὶ εἶπας ὅτι ἠγγόνι τὰ πάντα.

— Ἐρωτήσατέ τὴν ἂν ἐνθυμῆται ὅτι διέπλευσε τὴν θάλασσαν, πρὶν ἐπανέλθῃ εἰς Γαλίαν. Ἦτο μόλις δύο ἐτῶν, ὅτε ἔκαμε τὸ πρῶτον ταξιδιὸν τῆς· ἀλλ' ὑπάρχουσι πράγματα, τὰ ὅποια μένουσιν ἐντυπωμένα εἰς τὸν νοῦν τῶν παιδιῶν, ὅσον μικρὰ καὶ ἂν ἦναι. Ἄν δὲ ἡ Μαγδαληνὴ ἦτο ἡ θυγάτηρ τῆς Λουίζης Βερνὼν, δὲν θὰ ἐμβαίνει καθόλου εἰς πλοῖον πρὶν ἐπιβιβασθῆ διὰ τὴν Ἄβρην, ἀφοῦ καὶ ἡ κόρη ἐκεῖνη ἐγεννήθη εἰς τὴν Νέαν Αὐρηλίαν, ὅπου καὶ ἀπέθανε.

— Τί νὰ πιστεύσω, ὦ Θεέ μου! ἐψιθύρισε ὁ Φρεδόκ.

— Ἐλθετε, αὐθέντα, κνὶ δὲν θ' ἀμφιβάλλητε πλέον, ἐπέφερον ἡ Αὐγὴ.

— Νὰ ἔλθω πῶ; εἰς τοῦ κόμητος; Ὅ μοι κλείσῃ τὴν θύραν τσου.

— Ὅ τὴν ἀνοίξῃ εἰς ἐμέ, διότι φοβεῖται μὴ τὸν προδώσω. Ἐλθετε! Ὅ τοῦ εἶπω ὅτι ἠξεύρετε τὰ πάντα καὶ τότε..θ' ἀναγκασθῆ νὰ σὰς ὀμιλήσῃ.

— Δὲν θέλω νὰ τὸν ἴδῃς μόνη σου.

— Ὅ ἔμθωμεν μαζῆ.

— Ἐστῶ! θ' ἀποπειραθῶ καὶ τὸ διάδημα τοῦτο. Ἀλλ' ἂν ὁ κόμης δὲν μᾶς δεχθῆ, δὲν θὰ σὲ

ἀφήσω ποσῶς, μέχρις οὗ τὸν ἴδωμεν. Δὲν θέλω νὰ τὸν προειδοποιήσῃς... Ὅ μείνης ὑπὸ κράτησιν εἰς τὴν οἰκίαν μου... φυλαττομένη αὐστηρῶς...

— Ὑπάγωμεν, εἰμαι ἐτόιμη, εἶπεν ἡ αἰθιοπίς.

Ὁ Φρεδόκ τὴν ὤθησεν ἐνώπιόν του, ἀπέσυρεν ἕνα τῶν ὑπ' αὐτοῦ κλεισθέντων συρτῶν, καὶ συνήντησεν ἐντὸς τοῦ ἐστιατορίου τὴν ἀμφίπολον τῆς Ἀντωνίας συνδιαλεγομένην μετὰ τῆς χήρας Σκνίπας.

Αὗται ἐπηρώτησαν αὐτὸν μετὰ ζωηρότητος, ἀλλὰ δὲν κατηξίωσε νὰ ταῖς ἀπαντήσῃ, ἡ δ' Αὐγὴ ἀφέθη νὰ ὀδηγηθῆ ὑπ' αὐτοῦ ἄνευ οὐδεμιᾶς ἀντιστάσεως.

— Ἐδῶ συμβαίνουν πράγματα ποῦ δὲν μοῦ ἔρχονται καθόλου, εἶπεν ἡ θειραπαινὶς μετὰ τὴν ἀπέλευσιν τούτων. Ὅ ζήτησῶ ἀπὸ τὴν Κυρίαν νὰ μοῦ πληρώσῃ τὸν λογαριασμόν μου, διότι εἶναι πλέον καιρὸς.

— Δὲν θὰ φύγῃς βέβαια, διότι ἡ κόρη μου σ' ἔχει ἀνάγκην, ἀνεφώνησεν ἡ χήρα.

— Ἡ κόρη σας! Μετ' ὀλίγον δὲν θὰ ἔχῃ πλέον ἀνάγκην ἀπὸ κανένα. Πλησιάζει ν' ἀποθάνῃ, καὶ θὰ ἐκάμνετε καλὰ νὰ ὑπάγητε καὶ νὰ τὴν περιποιηθῆτε. Ἐγὼ, ἐπειδὴ καὶ δὲν ἐμβολιάσθην ἐκ νέου, δὲν ἐπιθυμῶ νὰ κολλήσω τὴν ἀσθενείαν τῆς.

Ἡ θύρα τοῦ κιτρινοῦ κομμωτηρίου ὑπνοιόγη καὶ φωνὴ παράτονος γραίας γυναικὸς ἔκραξε:

— Κυρὰ Ὀλύμπια! Τὸ μηδενικὸν ἐξῆλθε τέσσαρας φορὰς κατὰ συνέχειαν, καὶ ἡ βαρῶν ἔιχε βάλει ἐπάνω εἰς αὐτὸ εἰκοσι σολδιά διὰ τὸ πρῶτον τράβηγμα. Ὄστε ἡ κατάθεσίς σας ἐπέταξε. Θέλετε νὰ βάλητε νέαν;

-- Ἐρχομαι, ἐφώνησεν ἡ παίκτρια.

ΚΕΦΑΛ. Θ'.

Ὁ Γούης Βωτροῦ καταλιπὼν τὴν τάλαιναν Ἀντωνίαν ὑπέστρεψε κατ' εὐθείαν εἰς τὸν οἶκόν του. Ἀπὸ τινῶν ἡμερῶν οὐδαμῶς ἐξήρχετο ἐκεῖθεν, καίτοι ἔχων πλείστας ὑποθέσεις νὰ διακανόνισῃ μετὰ τῶν ἐξῶ.

Ὁ Βωτροῦ εἶχε νὰ ἐκκαθαρίσῃ τὰ τοῦ νεανικοῦ βίου του, πρὸ τῆς εἰς Ἀλγερίαν ἀναχωρήσεώς του. Οὐ περὶ μικροῦ δὲ πρόκειται ἡ ὀριστική ἐκκαθάρσις, ὁπότεν διαγῆ τις ἀπὸ τετραετίας βίον ἄτακτον, καὶ δὲν διαθέτῃ εἰμὴ ἓνα μόνον μῆνα πρὶν ἢ περιβληθῆ τὴν στολὴν ἀπλοῦ στρατιώτου.

Ἡ κατάταξις εἰς τὸ Α΄ τῶν τῆς Ἀφρικῆς εὐζώνων εἶχε προσυπογραφῆ, καὶ ἡ ἡμέρα τῆς ἐν Μασσαλίᾳ ἐπιβιβάσεως ὀρισθῆ· αἱ δὲ στρατιωτικαὶ ἀρχαὶ δὲν ἀστείζονται μετὰ τῶν καθυστερούντων εἰς τὸ καθῆκον.

Ὁ ἐθελοντῆς ἵππευς οὐδεμίαν ἠσθάνετο ἔφρουν νὰ λείψῃ ἐκ τοῦ ἀτμοπλοίου, ἀλλ' οὔτε μετεμέλετο ἐπὶ τῇ ὑπ' αὐτοῦ ληφθεῖσῃ ἀποφάσει ταύτῃ. Πλὴν διετέλει λίαν κατηφῆς, καὶ προὔτιμα νὰ περιορίζηται μᾶλλον ἐν τῷ κατὰ τὴν ὁδὸν Ὄθερ μεσαίῳ πατώματί του, ἢ νὰ διατρέχῃ τὴν πόλιν πρὸς τέρψιν.

Καίπερ ὀριστικῶς διακόψας τὴν μετὰ τοῦ παρελθόντος συνάφειαν, δὲν εἶχεν ὅμως ἰαθῆ ἐκ τοῦ ἔρωτός του, ἡ δὲ μόνωσις κατέστη αὐτῷ ποθητῆ, καθότι τῷ ἐπέτρεπε νὰ σκέπτηται περὶ τῆς Μαγδαληνῆς.

Ἀπέσχε μὲν νὰ τὴν ἐπανίδῃ, ὅπως τηρήσῃ τὸν λόγον του, ἀλλ' ἐπὶ ὅλας ἡμέρας διέμενεν ἀναχωκῶν ἐν τῷ νῶ τὴν ἀνάμνησιν αὐτῆς, ὅπερ βεβαίως δὲν ἦν τὸ καιάλληλον μέσον, ὅπως παραμυθίσῃ ἑαυτόν.

Ἄλλ' οὔτε τὸ κατάλληλον μέσον ἦν ὅπως ἐπισπεύσῃ τὴν διακανόνισιν πλήθους περιπλόκων λογαριασμῶν, οὓς ἐντούτοις δὲν ἠδύνατο νὰ καταλίπη ὀπισθεν αὐτοῦ ἐκκρεμεῖς μετὰ τὴν ἐκ Παρισίων ἀναχώρησίν του.

Ὁ Γούης ὤφειλε χορήμασιν τοῖς προμηθευταῖς αὐτοῦ, ὡς ἐπίσης καὶ τινες τῶν φίλων του ὤφειλον αὐτῷ εἶχε δὲ νὰ ἐκποιήσῃ τὴν κατοικίαν, τὰ ἔπιπλα καὶ τοὺς ἵππους του. Ἐκ τοῦ ἐξαγομένου τῶν πωλήσεων τούτων ἔδει ν' ἀποτίσῃ τὰ ἐπὶ πρώτης ὑποθήκης δανεισθέντα ποσὰ ὑπὸ ἀνεργαυῶν κεφαλαιούχων. καθότι περὶ πολλοῦ ἐποιεῖτο νὰ διατηρήσῃ τὰς ἐναπομεινάσας αὐτῷ γαίας.

Πᾶσαι αἱ ἀσχολίαι αὗται θὰ κατηνάλισκο

πλεονα χρόνον, ἀφ' ὅσον ἠδύνατο νὰ διαθέσῃ.

Πολλῶν χειρῶν θὰ ἦν ἂν εἶχεν ἐρωτικὰς σχέσεις νὰ διαλύσῃ, ἂν εἶχεν ἐρωμένην ν' ἀποπέμψῃ. Ἄλλ' ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου τοῦλάχιστον ὁ Βωτροῦ ἦν ἀπηλλαγμένος πάσης μερίμνης, διότι ὁ πρὸς τὴν Μαγδαληνὴν ἔρωσ αὐτοῦ τὸν εἶχεν ἀποσπάσει ἐξ ὅλων τῶν κακῶν σχέσεων.

Καὶ κατ' εὐτυχίαν ὁ θεῖος Σουκαρριέρ προσηνέχθη νὰ βοηθήσῃ αὐτῷ διὰ τε τοῦ ἀτόμου καὶ τοῦ βαλαντίου του.

Συνεκάλεσεν ἐν τῷ Μεγάλῳ Ξενοδοχείῳ τοὺς πιστωτὰς τοῦ ἀνεψιοῦ του, ἐπὶ τῷ μόνῳ σκοπῷ νὰ τοὺς ἐξοφλήσῃ ἐξ ἰδίων χρημάτων. Ἐγραψὲ δὲ τῷ συμβολαιογράφῳ του ὅπως ἐλευθερώσῃ προκαταβολικῶς τὰ ἐνυπόθηκα κτήματα, ὑπολογίζων ὅτι αἱ ἴδια: ἑαυτοῦ οἰκονομίαι δὲν ἠδύνατο εἰς κρείττονα νὰ διατεθῶσι χρῆσιν, καὶ ὅτι ὁ Γούης δὲν θὰ δυσηρεστεῖτο φυλάττων διὰ τὰς ἀπρόοπτος ἀνάγκας του τὰς χιλιάδας τινὰς φράγκων, ἃς θὰ ἠδύνατο νὰ πορισθῆ ἐκ τῆς πωλήσεως τῶν εἰς αὐτὸν ἀνηκόντων ἀντικειμένων τέχνην.

Ὁ ἀξιόλογος οὗτος θεῖος εἶχεν ἐπίσης διευθετήσῃ τὸ τίμημα τοῦ πυρρότριχος ἵππου, ὃν ἵππευς σχεδὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ τῆς ἀφίξεώς του θὰ ἔφερε βάρος ἐπὶ τῆς συνειδήσεως, ἂν ἄφρινε τὸν Βωτροῦ νὰ πέμψῃ αὐτὸν εἰς τὴν Ἀγορὰν τῶν Ἴππων, ἔνθα θὰ ἐπωλεῖτο εἰς λίαν εὐτελεῖ τιμῆν, καθότι αἱ ἵππασαί του γιγαντιαίου συνταγματάρχου εἶχον ἐπαίσθητῶς καταβάλει τὸ ὠραῖον ἐκεῖνο ζῶον.

Ὁ Σουκαρριέρ, ἐπὶ παραδείγματι, δὲ ἔσπεξε ν' ἀγοράσῃ τ' ἀντικείμενα περιεργίας, καίπερ ὁ ἀνεψιὸς παρέστησεν αὐτῷ ὅτι αἱ πανοπλίαι θὰ περιεκόσμουσαν θυμασίως τὴν ἐπίγειον μεγάλην αἴθουσαν τοῦ μεγάρου τῆς Βρετανίας. Ὁ Σουκαρριέρ ἦν ἀπόστοιχὸς τὰ περιττὰ τεχνουργήματα περιοριζόμενος μόνον νὰ περικοσμή τοὺς ἐσωτερικούς τοίχους τοῦ πύργου του διὰ τινῶν ὀμοειδῶν κάδων ἑλαφείων κεράτων καὶ κεφαλῶν κάπρων, λίαν ἀδεξιῶς παρεσκευασμένων ὑπὸ τινος τεχνίτου τοῦ γειτονικοῦ χωρίου.

Διετέλετο δ' ὅτι ἡ περιώνυμος πανοπλία τῶν

χρόνων Ἐρρίκου τοῦ Β. θὰ ἐπέσυρεν αὐτῷ τὰ σκώμματα πάσης τῆς ἐπαρχίας, ἂν τῷ ἐπήρχετο ἡ ἰδέα νὰ στήσῃ ταύτην ἐπὶ ὑποβάθρου ἐν τῷ μίση τοῦ προαυλίου του.

Ἄλλως τε ὁ Σουκαρριέρ ἐσκέπτετο ἤττον παρά ποτε νὰ διακοσμήσῃ τὴν πατρογονικὴν κατοικίαν του.

Τὸ πρὸς στιγμὴν συλληφθὲν σχέδιον τῆς ἐκείσε ἐγκραστασίας εἶχεν ὀλοσχερῶς ἐκμηδενισθῆ, διότι, ὅπως καὶ ἂν ἐτρέποντο τὰ πράγματα, οἱ φίλοι δὲν ἠδύνατο πλέον ν' ἀπέλθωσι καὶ ἐγκραστῶσιν εἰς τὸ βῆθος τῆς Ἀνδεγαυίας. Τὸ μέλλον τῆς Μαγδαληνῆς ἐξηρτάτο ἐκ τοῦ Ἐστελάν, ἡ δὲ παρά τοῦ Μωγάρ ληφθεῖσα ἀπόφασις ὑπέκειτο εἰς τὴν τῆς Μαγδαληνῆς προσηγορευμένην τύχην. Διὰ τε τὸν πατέρα, ὡς καὶ διὰ τὴν θυγατέρα, ἡ ἐκ τῆς χώρας μετανάστευσις σχεδὸν καταναγκαστικὴ καθίστατο.

Ὁ Σουκαρριέρ εἶχε πλάσει εὐάρεστον ὄνειρον, ἀλλ' ἐπελθούσης ἄγαν προῶως τῆς ἐξεγέρσεως διετέλει ἤδη ἐν διαμάχῃ κατὰ δυσαρέστων πραγματικοτήτων.

Οὔτε γάμος πλέον διὰ τὸν Γούην, οὔτε ἀνεψίδια νὰ χορεύσῃ ἐπὶ τῶν γονάτων του, διότι ὁ Γούης δὲν ἠδύνατο νὰ καταλίπη εὐπρεπῶς τὴν ὑπηρεσίαν πρὶν ἢ γείνη λοχαγός· κατὰ τὴν συνήθη δὲ τάξιν τῆς προαγωγῆς, ὁ πρῶν συνταγματάρχης τοῦ κατὰ ξηρὰν στρατοῦ θὰ εἶχε δεκάκις τὸν καιρὸν νὰ μεταστῆ εἰς κρείττονα βίον, πρὶν ὁ ἀνεψιὸς του περιέλθῃ εἰς θέσιν νὰ συζευχθῆ.

Ἐπὶ τοῦ παρόντος ὁ Σουκαρριέρ διενεοῖτο νὰ συνοδεύσῃ αὐτὸν μέχρις Ἀλγερίας, ἵνα τὸν παρουσιάσῃ πρὸς τινὰς ἀρχαίους συναδέλφους παραμείναντας ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ καὶ κεκτημένους διοικήσεις ἐν τῷ στρατῷ τῆς Ἀφρικῆς.

Ἀπὸ τινῶν ἡμερῶν ὧν ἤττον ἐπησχολημένος περὶ τὰς ὑποθέσεις τοῦ Μωγάρ, αἵτινες ἔβαινον πρὸς τὴν λύσιν των, ἤρχετο συνεχῶς παρὰ τῷ ἀνεψίῳ ἵνα ἐνισχύῃ καὶ συγκρατῆ αὐτὸν ἐν ταῖς ἀγαθαῖς ἀποφάσεσίν του.

Ἀφίκετο δέκα λεπτὰ μετ' αὐτὸν ἐπιστροφῆς αὐτοῦ ἐκ τῆς παρὰ τῆς Ἀντωνίᾳ ἐπισκέψεώς του, καὶ τὸν εὖρε λίαν ἐξηρηθισμένον.

Ὁ Γούης εἶχε κάκιστα ἀκούσει τὰς ἀνακοινώσεις τῆς Τζιτζίκας, τὸ δὲ τοῦ Φρεδδὸκ ὄνομα, ὅπερ αὐτὴ ἔσχε τὴν ἀνόητον ἰδέαν νὰ ἐκστομίσῃ, κατέστησεν αὐτὸν ἔξω φρενῶν.

Γινώσκων ὅτι ὁ Φρεδδὸκ ἦν ὁ διώνυτος τῆς Μαγδαληνῆς, ἐπεθύμει νὰ τὸν ἐξυβρίσῃ δημοσίᾳ ὅπως ἐξαναγκάσῃ αὐτὸν εἰς μονομαχίαν. Ἄλλ' ὁ θεῖός του, λαθῶν γνῶσιν τῶν προθέσεων του, εἶχεν ἰσχυρῶς ἀποτρέψει τὸν ἀνεψιὸν τῆς ἐκτέλεσεως αὐτῶν.

Ὁ Σουκαρριέρ προέβη μάλιστα μέχρι τῆς πρὸς τὸν Βωτροῦ ἐντολῆς ὅπως ἐπ' οὐδεμίᾳ προφάσει προκαλέσῃ οὗτος τὸν ἀνθρωπὸν ἐκεῖνον, ἀλλὰ δὲν ἐδικαιολόγησεν ὅμως τὴν ρητὴν ταύτην προσταγὴν καὶ διὰ τινος ἀξίας λόγου αἰτίας.

Ἐκρινεν ἀνωφελές νὰ ἐπαυξήσῃ τὰς θλίψεις τοῦ ἀνεψιοῦ του, ἀνακρινῶν αὐτῷ ὅτι ἡ Μαγδαληνῆ ἐτύγχανε θυγάτηρ τοῦ κοινοῦ αὐτῶν ἔκθροῦ· πρὸς δὲ εἶχεν ὑποσχεθῆ τὴν δι' ἑαυτὸν μόνον τήρησιν τοῦ λεπτοῦ ἀπορρήτου, τοῦ παρὰ τοῦ κόμητος Μωγάρ αὐτῷ ἐμπιστευθέντος.

Ἄτε τοῦ μυστικοῦ τοῦ φίλου του μὴ ἀνήκοντος αὐτῷ, θὰ κατεχρᾶτο τῆς ἐμπιστοσύνης του ἀνακρινῶν τοῦτο τῷ ἀνεψίῳ του.

Ἄλλ' ὁ θεῖος ἔδει νὰ καταβάλλῃ μεγάλας προσποθείας, καθότι ὁ Βωτροῦ διηνεκῶς ἐπανήρχετο ἐπὶ τοῦ φλογεροῦ τούτου ἀντικειμένου. Ἡ ἰδέα τῆς μετὰ τοῦ Φρεδδὸκ μονομαχίας εἰσέφρυσεν ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ αὐτοῦ ἀφ' ἧς ἡμέρας ἔγνω τ' ἀνοσιουργήματα τοῦ ἀνθρώπου ἐκεῖνου, ἐγγραχθεῖσα δ' ἀπαξ ἐκέισε δὲν ἐξηλείφετο πλέον, καθὼς περιελθοῦσα εἰς κατάστασιν ἐδραϊότητος.

Ὁ Σουκαρριέρ ἀπέφρυσεν ὅσον τὸ ἐπ' αὐτῷ τὴν συζήτησιν· ὁπότεν δ' ὑπεχρεοῦτο νὰ τὴν ὑποστῆ, ἀπηλλάσσεται δι' ὑπεκφυγῶν καὶ τετριμμένων φράσεων. Προέβαλλεν ὅτι, ἐπειδὴ ἦσαν συνδεδεμένοι μετὰ τοῦ Φρεδδὸκ, ὁ κόσμος θὰ ἐξεπλήσσειτο ἐκ τῆς τοιαύτης μεταξὺ ἀρχαίων φίλων μονομαχίας, ὅτι ὁ ἀνεζητοῦντο τὰ αἰτία, καὶ ὅτι, ἂν ἀνεκλύπτετο ταῦτα, πάντα τὰ ἐπὶ τῆς ἱστορίας τῶν τῆς Μαγδαληνῆς γάμων σκάνδαλα θὰ ἐπαύθησαν εἰς τὸ μέσον καὶ αἱ κακολογίαι ὁ ἀνεξυπωρυῦντο.

Ἡ κατὰ τοῦ Φρεδόκ ἐπίθεσις θ' ἀντενακλάτο ἐπὶ τοῦ Μωγάρ, ὅστις διακαῶς ἐρίετο νὰ παύσῃ εἰς τὸ ἐξῆς πᾶς περὶ αὐτοῦ λόγος.

Ὁ Βωτροῦ ἠκροάζετο τῶν συλλογισμῶν τούτων μετὰ κακῶς ὑποκρυπτομένης ἀνυπομονησίας καὶ οὐδαμῶς ἐφαίνετο πειθόμενος.

Δὲν ἀπετόλμα μὲν νὰ παραβῆ τὴν ὑπὸ τοῦ θείου δοθεῖσαν ρητὴν ἀπαγόρευσιν, ἀλλ' ἐπανήρχετο εἰς τὴν κατ' αὐτῆς ἐπίθεσιν ὡς ἄκας εὐκαιρία τις παρουσιάζετο πρὸς τοῦτο.

Τὴν ἡμέραν δ' ἐκείνην παρουσιαζομένης ὄντως τοιαύτης, δὲν ἀφῆκεν αὐτὴν νὰ τῷ διαφύγῃ.

— Γινώσχετε πόθεν ἔρχομαι, θεῖς; ἠρώτησε τὸν Σουκαροῖερ πρὶν ἢ δώσῃ αὐτῷ καιρὸν νὰ καθῆσθαι.

— Δὲν ὑποθέτω βεβαίως ὅτι ἔρχεσαι ἔκ τινος νεάνιδος, εἶπεν ἠρέμα ὁ ἀρχαῖος στρατιωτικὸς.

— Ἐπὶ τοῦτου ἀκριβῶς ἀπατάσθαι.

— Πῶς! διέπραξας τὴν ἀνοησίαν νὰ ἐπαναλάβῃς τὰς ἄλλοτε μωρίας σου; Τῆ ἀληθείᾳ, κακῶς ἐξέλεξισ τὸν καιρὸν.

— Δὲν πρόκειται περὶ τοιοῦτου. Μετέβην πρὸς ἐπίσκοπον τῆς Ἀντωνίας.

— Τῆς Δαλιδοῦς τοῦ Προυνεθῶ! Τί διάβολον μετέβης νὰ πράξῃς παρὰ τῷ πλάσματι ἐκείνῳ;

— Μοὶ ἔγραψε παρακαλοῦσά με ἵνα μεταβῶ παρ' αὐτῆ.

— Τοῦτο ὅμως δὲν ἦν λόγος ἀποχρῶν ὅπως σὺ ὑπακούσῃς.

— Ἐλεγεν ὅτι εἶχε νὰ μοὶ λαλήσῃ περὶ τοῦ ἀχρείου ἐκείνου συμβολαιογράφου. Διενόηθην ὅτι προὔθειτο ἴσως νὰ προτείνῃ τοῖς δανεισταῖς τοῦ συμβιβασμὸν τινα.

— Διὰ τῆς μετολαθῆσεως τῆς κόρης ἐκείνης; Ὁ συλλογισμὸς σου οὗτος ἐστερεῖτο τοῦ κοινοῦ νοός.

— Διέγγων τοῦτο κατόπιν· ἀλλ' οὐδέποτε θὰ μαντεύσῃς ἐπὶ τίνος ἤθελεν ἡ Ἀντωνία νὰ ζητήσῃ τὴν συμβουλήν μου.

— Ἐπὶ τοῦ δραματικοῦ μέλλοντός της;

— Ἐπὶ σχεδίου, τὸ ὅποιον συνέλαθε. Τῆ ἐπῆλθεν ἡ φαντασία νὰ συντάξῃ τὴν διαθήκην της...

— Ἀσθενεῖ λοιπόν;

— Καὶ βαρέως. Ὁ ἰατρὸς αὐτῆς μοὶ εἶπεν ὅτι πάσχει ἐξ εὐφλογίας.

— ὦ! ὦ! γινώσκεις ὅτι αὕτη εἶναι κολητική.

— Οὐχὶ ὅμως καὶ δι' ἐπισκέψεως διαρκούσης δέκα λεπτά. Οὔτε καὶ ἐκαθέστην, καὶ διέκοψα ἀποτόμως τὴν συνέντευξιν, διότι κατέστην μανιώδης.

— Διατί; Μήπως εἶχε τὴν ἀπαίτησιν νὰ σοὶ ὑπαγορεύσῃ τὰς ἐσχάτας θελήσεις της;

— Σχεδὸν τοιοῦτόν τι, μὰ τὴν ἀλήθειαν. Ὁὰ πιστεύσῃτε ὅτι ἐφαντάσθη νὰ κληροδοτήσῃ πᾶν ὅ,τι κέκτηται πρὸς τὸν κ. Μωγάρ, ὅπως δῆθεν τὸν ἀποζημιώσῃ διὰ τὸ ὑπὸ τοῦ Προυνεθῶ προσγενόμενον αὐτῷ ἀδίκημα;

— Ἐ! λοιπόν; ἀλλὰ τὸ τοιοῦτο καταδείκνυσιν ὅτι ἔχει γενναίαν καρδίαν ἡ Τζιτζίκα ἐκείνη, πολλῶν μάλιστα γενναιοτέρων τῆς συζύγου τοῦ εἰρημένου συμβολαιογράφου. Ἄλλ' εἶπέ μοι· κέκτηται τυγὸν αὕτη περιουσίαν τινά;

— Τὰ ἐπιπλα, τοὺς ἵππους της...

— Ναί, καὶ εἶτα τὸν Βραζιλιανόν. Τοῦτον ὅμως δὲν δύναται νὰ τὸν κληροδοτήσῃ.

— Εὐρίσκετε παράδοξον τὴν ιδέαν ταύτην τῆς Ἀντωνίας; Ὅσον τὸ κατ' ἐμὲ, μὲ παρώργισε.

— Διὰ τίνα λόγον;

— Διότι εἶναι ὕβρις πρὸς τὸν κ. Μωγάρ...

— Οὐδαμῶς διενόηθ' ὅτι τοιοῦτον ἡ τάλαινα κόρη. Δὲν ἐσκέφθη ἂν ἀνὴρ εὐγενῆς ἠδύνατο εὐπροσώπως ν' ἀποδεχθῆ τὴν κληρονομίαν της.

— Μάλιστα, τὸ ἐσκέφθη, καὶ εἶχε τοὺς περὶ τοῦτου ἐνδοιασμούς της· ἀπόδειξις δὲ εἶναι ὅτι ἐζήτησεν ἐπ' αὐτοῦ τὴν συμβουλήν μου.

— Λοιπόν! σὺ τῆ εἶπας ὅτι ὁ Μωγάρ διαρρήδην θ' ἀπεποιεῖτο.

— Ναί. Φρονῶ δ' ὅτι μ' ἐπιδοκιμάζετε;

— Ἀναντιρρήτως.

— Ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν συμβουλευθῆ ἐμὲ μόνον. Προσεκάλεσε καὶ τὸν φίλον της, τὸν μυστικοσύμβουλόν της.

— Τίς αὐτός;

— Ὁ κ. Φρεδόκ.

— Καὶ μετέβη παρ' αὐτῆ; Τὸν συνήνεσε ἐκεῖσε;

— Ὁχι, διότι ἔφυγον φόβῳ μὴ συναντηθῶ μετὰ τοῦ ἀχρείου ἐκείνου.

— Καὶ καλῶς ἔπραξας.

— Οὐδὲν περὶ τούτου γινώσκω, εἶπε δυσθῦμως ὁ Βωτροῦ. Ὁ ἀνέμενον ἀναμφιβόλως τῆ ἀφίξίν του, εἰδὼν δὲν μοὶ ἀπηγορεύετε ρητῶς νὰ τὸν ραπίσω.

— Σὲ παρεκάλεσα, καὶ σὲ παρακαλῶ ἐκ νέου νὰ τὸν ἀφῆς ἴσχυρον. Ἐπειδὴ ἤδη ἀνήκεις εἰς τὸ Ἄ. σύνταγμα τῶν εὐζώνων τῆς Ἀφρικῆς, δὲν ἔχεις εἰς τὸ ἐξῆς τὸ δικαίωμα νὰ διατυπώσῃς ἄλλως τὸ δέρμα σου, ἢ ἐν τῇ ἐκτελέσει τῶν διαταγῶν τῆς ὑπηρεσίας.

— Ἀστεῖζεσθε, θεῖς· ἀλλὰ, τῆ ἀληθείᾳ...

— Ἐλα τώρα, φίλτατε! Σὺ εἶσαι εἰκοσιπενταετής καὶ ὁ κ. Φρεδόκ ἐξηκοντούτης· ὅθεν μονομαχία μετὰξὺ σοῦ καὶ ἐκείνου θὰ ἦν ὄλως γελοία!

— Διὰ τοῦ ξίφους, πιθανόν... Ἀλλὰ διὰ τοῦ πιστολίου... ἐκ τοῦ σίνεγγυς.

— Ἐσῶσθε! τὰ τοιαῦτά εἰσι παράλογα. Ἄφες τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν ἀνενόχλητον, διότι δὲν ἀξίζει πλέον νὰ μεριμνῶμεν περὶ αὐτοῦ.

— Προὔξηνσε μὲν πολλὰ κακὰ εἰς ἡμᾶς, ἀλλὰ δὲν δύναται πλέον νὰ μᾶς ἐπιφέρῃ ἄλλα.

— Πῶς τὸ γινώσχετε; Ὁὰ ἔφθασε παρὰ τῆ Ἀντωνίας μετὰ τὴν ἀναχώρησίν μου, ἴσως δὲ μέχρι τοῦδε παραμένει ἐκεῖσε. Στοιχηματίζω ὅτι, μεθ' ὄλας τὰς συστάσεις μου, ἡ Τζιτζίκα δὲν θὰ κρατηθῆ ἀπὸ τοῦ ν' ἀναφέρῃ αὐτῷ περὶ τῆς γελοίας ἐκείνης διαθήκης. Τίς ἐγγυᾶται ἡμῖν ὅτι ὁ Φρεδόκ δὲν ἐδράξατο τῆς εὐκαιρίας, ὅτι δὲν ἐνεθάρρυνε τὴν κόρην ἐκείνην ὅπως καταστήσῃ τὸν κ. Μωγάρ γενικὸν αὐτῆς κληρονόμον;

— Πρὸς τί τάχα τέλος ἤθελε προσενεχθῆ τοιοῦτοτρόπως;

— Ὅπως ἀτιμάσῃ τὸν φίλον σας, διασπείρων καὶ ποικίλων τὴν ἱστορίαν ταύτην.

— Οὐδεὶς θὰ τὸν πιστεύσῃ. Ὁ Μωγάρ εἶναι ὑπέρτερος πάσης ὑπονοίας περὶ πράξεως ἀντικειμένης εἰς τὴν λεπτότητα. Εἶτα δὲ σὺ ἀγνοεῖς τὸν Φρεδόκ τοῦτον. Ἀφοῦ ἐξεδικήθη, μένει ἤδη εὐχαριστημένος, καὶ μέχρι τοῦ σημείου τούτου θὰ περιορισθῇ.

— Πρὸς τί τάχα τέλος ἤθελε προσενεχθῆ τοιοῦτοτρόπως;

— Ὅπως ἀτιμάσῃ τὸν φίλον σας, διασπείρων καὶ ποικίλων τὴν ἱστορίαν ταύτην.

— Οὐδεὶς θὰ τὸν πιστεύσῃ. Ὁ Μωγάρ εἶναι ὑπέρτερος πάσης ὑπονοίας περὶ πράξεως ἀντικειμένης εἰς τὴν λεπτότητα. Εἶτα δὲ σὺ ἀγνοεῖς τὸν Φρεδόκ τοῦτον. Ἀφοῦ ἐξεδικήθη, μένει ἤδη εὐχαριστημένος, καὶ μέχρι τοῦ σημείου τούτου θὰ περιορισθῇ.

— Πρὸς τί τάχα τέλος ἤθελε προσενεχθῆ τοιοῦτοτρόπως;

— Ὅπως ἀτιμάσῃ τὸν φίλον σας, διασπείρων καὶ ποικίλων τὴν ἱστορίαν ταύτην.

— Οὐδεὶς θὰ τὸν πιστεύσῃ. Ὁ Μωγάρ εἶναι ὑπέρτερος πάσης ὑπονοίας περὶ πράξεως ἀντικειμένης εἰς τὴν λεπτότητα. Εἶτα δὲ σὺ ἀγνοεῖς τὸν Φρεδόκ τοῦτον. Ἀφοῦ ἐξεδικήθη, μένει ἤδη εὐχαριστημένος, καὶ μέχρι τοῦ σημείου τούτου θὰ περιορισθῇ.

— Οὐδεὶς θὰ τὸν πιστεύσῃ. Ὁ Μωγάρ εἶναι ὑπέρτερος πάσης ὑπονοίας περὶ πράξεως ἀντικειμένης εἰς τὴν λεπτότητα. Εἶτα δὲ σὺ ἀγνοεῖς τὸν Φρεδόκ τοῦτον. Ἀφοῦ ἐξεδικήθη, μένει ἤδη εὐχαριστημένος, καὶ μέχρι τοῦ σημείου τούτου θὰ περιορισθῇ.

— Οὐδεὶς θὰ τὸν πιστεύσῃ. Ὁ Μωγάρ εἶναι ὑπέρτερος πάσης ὑπονοίας περὶ πράξεως ἀντικειμένης εἰς τὴν λεπτότητα. Εἶτα δὲ σὺ ἀγνοεῖς τὸν Φρεδόκ τοῦτον. Ἀφοῦ ἐξεδικήθη, μένει ἤδη εὐχαριστημένος, καὶ μέχρι τοῦ σημείου τούτου θὰ περιορισθῇ.

— Οὐδεὶς θὰ τὸν πιστεύσῃ. Ὁ Μωγάρ εἶναι ὑπέρτερος πάσης ὑπονοίας περὶ πράξεως ἀντικειμένης εἰς τὴν λεπτότητα. Εἶτα δὲ σὺ ἀγνοεῖς τὸν Φρεδόκ τοῦτον. Ἀφοῦ ἐξεδικήθη, μένει ἤδη εὐχαριστημένος, καὶ μέχρι τοῦ σημείου τούτου θὰ περιορισθῇ.

— Ναί, ἴσως. διότι μᾶς ἀναμένει. Ὁὰ ἐκπλήσσηται δὲ διότι οὐδεὶς ἐξ ἡμῶν μετέβη νὰ τῷ ζητήσῃ ἱκανοποίησιν. Ὑμεῖς αὐτὸς δὲν μοὶ εἶπατε ὅτι μᾶς εἶχε προκαλέσει;

— Ἐτέθη εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ Μωγάρ, ἰδοὺ τὸ πᾶν.

— Καὶ ὁ κ. Μωγάρ δὲν ἐθεώρησε καθήκον νὰ τῷ ἀποστείλῃ τοὺς μάρτυράς του; Οὐδὲν κατανῶ ἐκ τῆς τοσαύτης πραότητος.

— Δὲν ἀπόκειται εἰς σὲ νὰ κρίνῃς τὸν Μωγάρ, διότι αὐτὸς ἔδωκε δείγματα τῆς ἀνδρείας του. Ἐχει ὅμως λόγους ὅπως μὴ μονομαχήσῃ.

— Τοὺς αὐτοὺς ἴσως ὡς καὶ ὑμεῖς. Ἐπεθύμουν πολὺ νὰ τοὺς μάθω.

— Γούη, μὲ πορευοχλεῖς. Σοὶ εἶπον ἤδη ὅτι αἱ ὑποθέσεις τῶν πρεσβυτέρων σου δὲν σ' ἀφορῶσιν.

— Ἀλλὰ μ' ἀφορῶσιν αἱ ἰδικαί μου. Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος μ' ἐνέπαιζε προσποιούμενος μοι τὸν φίλον καὶ στήνων μοι μισαρὰν παγίδα.

— Εἰς ἣν ἔσχες τὸ ἀτύχημα νὰ ἐπέσης καὶ νὰ ἐρασθῆς τῆς Μαγδαληνῆς μὴ οὔσης ἐλευθέρως. Τὸ τοιοῦτον εἶναι λυπηρὸν, ἀλλὰ τέλος ὁ Φρεδόκ δὲν σὲ προσέβλεπε προσωπικῶς.

— Ἄγε λοιπὸν ν' ἀφηγηθῆς εἰς μάρτυρας ὅτι βούλεσαι νὰ μονομαχήσῃς μετὰ τίνος ἀνθρώπου, διότι οὗτος ἐγένετο παραίτιος νὰ ἐρωτευθῆς πρὸς ὑπανδρὸν γυναῖκα!

— Ὁὰ ἐξεύρισκον πρόφασιν τινα... ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ δὲν τὸ θέλετε, θ' ἀποφύγω. Ὁ ἀποφύγη ὅμως καὶ ὁ κ. Ἐστελάν, ὅστις τοσοῦτω ὁλλῶς κατηγγέθη; Αὐτὸς γινώσκει τὸ τοιοῦτον. Ἐπίσταται ὅτι ὁ ἄθλιος ἐκεῖνος τὸν παρέδωκεν εἰς τοὺς ἀστυνομικοὺς πράκτορας.

— Ναί, τὸ γινώσκει, καθότι ἐγὼ αὐτὸς τῷ τὸ εἶπον ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Μωγάρ· καθ' ὃν δὲ τρόπον ἤκουσε τὴν ἀνακρίνωσιν ταύτην, ὑπέθεσα ὅτι ἐμελλε ν' ἀνγλίθῃ ἐπ' ἐαυτοῦ τὴν μονομαχίαν.

— Οὐδὲν ὅμως τοιοῦτο συνέβη.

— Οὐδὲν ὅμως τοιοῦτο συνέβη.

— Οὐδὲν ὅμως τοιοῦτο συνέβη.

— Οὐδὲν ὅμως τοιοῦτο συνέβη.

— Οὐδὲν ὅμως τοιοῦτο συνέβη.

— Οὐδὲν ὅμως τοιοῦτο συνέβη.

— Οὐδὲν ὅμως τοιοῦτο συνέβη.

— Οὐδὲν ὅμως τοιοῦτο συνέβη.

— Οὐδὲν ὅμως τοιοῦτο συνέβη.

(ἰκολοθεῖ.)

ΤΟ ΩΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΟΥ ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΥ ΙΣΤ'

Τὰ «Χρονικὸν τοῦ Ἀγ. Φραγκίσκου» ἀφηγοῦνται ὅτι ἐρασιτέχνης τις τῆς ἐν Καλλιφορνία πόλεως Ἀγ. Φραγκίσκου προσεκτήσατο ἐσχάτως λείψανον ἱστορικὸν μεγάλης ἀξίας, τὸ ὠρολόγιον δηλονότι ὅπερ ἔφερεν ὁ ἀτυχὴς τῆς Γαλλίας Λουδοβίκος ΙΣΤ'. κατὰ τὴν ἐν τῷ Τέμπλφ ἀίχμαλωσίαν του. Διὰ μακρᾶς σειρᾶς περιπετειῶν τὸ κειμήλιον τοῦτο κατέληξεν ἐπὶ τῶν ἀκτῶν τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ.

Τυχᾶναι ἀγγλικῆς κατασκευῆς καὶ φέρει τ' ὄνομα τοῦ Χάουαρδ, τοῦ περιωνυμοτέρου ὠρολογοποιοῦ τοῦ Λονδίνου κατὰ τὸν ΙΗ'. αἰῶνα. Τοῦ ὠρολογίου τούτου ἡ κατασκευὴ διετάχθη ὑπὸ τοῦ Βενιαμίν Φραγκλίνου τῷ 1780, ὅπως οὗτος τῷ προσενέγκῃ τῷ Λαφαγέττη, ὅστις πάλιν τὸ προσέφερε τῷ βασιλεῖ κατὰ τὴν εἰς Γαλλίαν ἐπάνοδόν του ὡς ἐνθύμιον τοῦ ὑπὲρ τῆς ἀμερικανικῆς ἀνεξαρτησίας πολέμου. Ὁ δὲ Λουδοβίκος ΙΣΤ' οὐδέποτε ἀπεχωρίσθη αὐτοῦ. Μετὰ τὸν θάνατόν του τὸ ὠρολόγιον ἐκεῖνο συμπεριλήφθη μετ' ἄλλων ἀντικειμένων τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας ἀπονεμηθέντων τῷ δημίῳ Σαμφῶν.

Παρόμοιον πρᾶγμα ἢ παρόμοιος διατείνεται ὅτι τὸ ἀπαίσιον ἐκεῖνο πρόσωπον διετήρησεν ἕσαυτὸ τύψεις συζιγῆτος διὰ τὸ μέρος, ὅπερ διεπραμάτιζε τῇ 21 Ἰανουαρίου 1793, αἱ τύψεις δ' αὐταὶ ἐδηλητήριαταν τὸν βίον καὶ ἐπέφερον τὴν πρόωρον αὐτοῦ τελευτήν τῷ 1806. Ὄρισε δὲ νὰ ἐπιτελήται διρκῶς κατ' ἔτος μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῶν ψυχῶν τοῦ βασιλέως, τῆς Μαρίας Ἀντωνιέττης καὶ τῆς κυρίας Ἐλισάβετ.

Οἱ κληρονόμοι του, εἴτε συμμεριζόμενοι τῶν αἰσθημάτων του, εἴτ' ἐφιέμενοι ν' ἀποκτήσωσι τὴν εὐνοίαν τῆς Παλινορθώσεως, ἔσπευσαν ἅμα τῇ εἰς τὸν θρόνον ἀναρρήσει Λουδοβίκου τοῦ ΙΗ. νὰ προσενέγκωσι αὐτῷ τὸ πρὸ αὐτῶν κατεχόμενον κειμήλιον τοῦ ἀδελφοῦ του. Ἡ μέχρι τῆς ἐποχῆς ταύτης ἱστορία τοῦ ὠρολογίου φαίνεται ἐδραζομένη ἐπὶ τεκμηρίων ἀναμφιλέκτων, ἅτινα ὁ καλλιφόνειος ἐρασιτέχνης διακατέχει.

Βραδύτερον ὁ Λουδοβίκος ΙΗ'. ἐδωρήσατο αὐτὸ πρὸς τινὰ φίλον, ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ ὁποίου περιήλθεν εἰς ἐτέρων· ὁ ἔσχατος κάτοχος, πιεζόμενος ὑπὸ χρηματικῶν ἀναγκῶν, ἐπώλησε λάθρα τὸ κειμήλιον εἰς παλαιοπώλας. Τότε δὴ κατὰ τὸ 1870 ὁ περιώνυμος κερδοσκοπὸς Πιὺς, ἐν Ἀγ. Φραγκίσκῳ, πληροφορηθεὶς τὴν ὑπαρξίν αὐτοῦ ἐπεφόρτισεν ἀμερικανὸν ἔμπορον νὰ τὸ ἀνεύρῃ καὶ προσκτήσῃται αὐτὸ ἐν οἰαδήποτε τιμῇ.

Ὁ ἔμπορος ἐκεῖνος κατόρθωσε τὸ τοιοῦτο τῷ 1872 χωρὶς νὰ πληρώσῃ ὑπὲρ τοῦ θησαυροῦ πλέον τῶν 1500 φράγκων, καὶ ἐπεβιδάσθη παραχρῆμα, ὅπως κομίσῃ τῷ ἐρασιτέχνῃ τὸ ποθητὸν θαυμάσιον. Ἀλλ' ἅμα ἀποβιβάσθεις ἐν Νέφ Ἰόρκῃ ἐπληροφορήθη ὅτι ὁ Πιὺς εἶχεν ἀρτίως αὐτοκτονήσει. Μὴ δυνθεὶς νὰ ἐπιτύχῃ ἀγοραστὴν εἰς τιμὴν καλύπτουσαν τὰ ὑπ' αὐτοῦ δαπανηθέντα, ἀπεράσισε, μ' ὄλην τὴν μικρὰν περιουσίαν του, νὰ τηρήσῃ τὸ πολύτιμον κειμήλιον.

Μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ ἡ χήρα του προσήνεγκε τέλος τὸ βασιλικὸν ὠρολόγιον εἰς κάτοχον συλλογῶν ἐν Ἀγ. Φραγκίσκῳ ἐρασιτέχνην πεφωτισμένον, ὅστις κατενοουσιασθεὶς ἐπὶ τοιοῦτῳ τινὶ εὐρήματι, τὸ ἐπλήρωσε χωρὶς οὐδαμῶς νὰ λεπτολογήσῃ ἐπὶ τῆς αἰτουμένης τιμῆς.

Τὸ ὠρολόγιον περιβάλλεται διὰ διπλοῦ ἐπιχρύσου περικαλύμματος, ἅπαν δὲ τὸ μέταλλον καλύπτεται ὑπὸ λεπτῶν ἀραβουργημάτων· ἐπὶ τῆς ὀπισθίου πλευρᾶς τ' ἀραβουργήματα περιστοιχίζουσι τὴν ἀκόλουθον ἐπιγραφὴν:

«Προσενεχθέν τῷ στρατηγῷ Λαφαγέττη ὑπὸ Βενιαμίν Φραγκλίνου, 1780».

Ἐν τῷ ἐσωτερικῷ περικαλύμματι ὁρᾶται ἀριστερόθεν τὸ ἱστορικὸν μονόγραμμα, δηλαδή τὰ δύο συμπλεγμένα L τῶν βασιλέων τῆς Γαλλίας, ὅπερ ἀπαντᾶται ἐπὶ τῶν ζωφόρων τοῦ Λούβρου καὶ τῶν ἀγγείων τῶν Σεβρῶν· ἐν δὲ τῇ δεξιόθεν κατωτέρᾳ γωνίᾳ οἱ τρεῖς κρῖνοι, τὸ σύμβολον τῆς οἰκογενείας τῶν Βουρβῶνων.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Γ. Μ. Κ.

ΜΑΚΡΟΒΙΟΙ

Ἐπὶ τῇ ἑκατονταετηρίδῃ τοῦ διωσήμευ χημικοῦ τῆς Γαλλίας Σεβρέιλ ἐρημέρις τις παρατίθησιν κατὰ λέγου, πάλιν τῶν μακροβίων ἀπὸ καταβολῆς κόσμου. Ἐξ αὐτοῦ δ' ἀποσπῶμεν τὰ ἑξῆς:

Κατὰ τὴν Γραφὴν οἱ πρὸ τοῦ κατακλισμοῦ διακριθέντες ἐπὶ μακροβιότητι εἰσιν οἱ ἑξῆς: Ὁ Ἀδάμ ζήσας 930 ἔτη· ὁ Σηθ 912· ὁ Ἐνῶς 905· ὁ Κάϊν 919· ὁ Μαλελέλ 895· ὁ Διαράδ 962· ὁ Ἐνώχ 975· ὁ Μαθουσάλας 969· ὁ Λάμεχ 777· ὁ Νῶε 950. Μετὰ τὸν κατακλισμὸν, εὐρίσκομεν τὰ ἑξῆς παραδείγματα μακροβιότητος: ὁ Σημ ζήσας 600 ἔτη ὁ Ἀραξάτ 338· ὁ Σαλέ 443· ὁ Χεθέρ 464· ὁ Ἀβραάμ 275· ὁ Σαράχ 127· ὁ Ἰσμαήλ 157· ὁ Ἰσαάκ 180· ὁ Ἰακώβ 147· ὁ Ἰωσήφ 110· ὁ Ἰώβ 217· ὁ Μωϋσῆς 120· ὁ Ἀρῶν 110 ἔτη.

Οἱ ἐθνικοὶ ἱστορικοὶ παρέχουσιν ὡσαύτως ἰκανὸν ἀριθμὸν ἀνθρώπων, ὧν ὁ βίος παρετάθη ἐπέκεινα τῶν συνήθων ὁρίων. Ἀναφέρονται: Ἐπιμενίδης ὁ Κρῆς ζήσας 157 ἔτη· ὁ Ἴπποκράτης 104· ὁ Ὀρβίλιος 100· ὁ Γαβιανὸς 140 (ἕτεροι συγγραφεῖς ἀναριθμίζουσι τὰ ἔτη αὐτοῦ μόνον εἰς 70) ὁ Αἰγίνιος 200· ὁ Δημόκριτος 104· ὁ Σόλων, ὁ Θαλῆς, ὁ Πιττακὸς 100· ὁ Κτησίβιος 184· ὁ Ἰερώνυμος 104· ὁ Ἀνακρέων πνιγείας ὑπὸ σταφυλῆς, 130· ὁ Ἀσκληπιάδης 150· ὁ Γοῆζης, βασιλεὺς τῆς Ἀραβίας, 115, ὁ Τασίσκος, πρῶτος βασιλεὺς τῶν Γερμανῶν, 173· ὁ Δαδδέν, βασιλεὺς τῆς Ἰλλυρίας (κατὰ τὸν Πλίνιον) 500 ἔτη· εἰς βασιλεὺς τοῦ Λατίου 600 ἔτη καὶ ὁ υἱὸς του 800 (κατὰ τὸν Ξενοφῶντα)· ὁ Κυδέρως, βασιλεὺς τῆς Κύπρου, 160· ὁ Ἀργαχώνιος βασιλεὺς τῆς Ἰσπανίας 150 ἔτη. Ὁ Πλίνιος ἀναφέρει τὸν μουτικὸν Ξενοφίλον, ὅστις εἰς τὸ 130 ἔτος τῆς ἡλικίας του ἐφαίνετο μόλις πενητηκοντούτης. Διηγεῖται ὡσαύτως ὅτι ἐν ταῖς Ἀνατολικαῖς Ἰνδαίς ὑπάρχουσι λαοί, οἵτινες ζῶσι μέχρι 400 ἐτῶν, διότι τρέφονται μόνον ἐξ ἐχιδνῶν καὶ ὅτι τὸ ἐρπετὸν τοῦτο κατέχει τὴν ιδιότητα νὰ παρατείνῃ τὴν ὑπαρξίν, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι γεννᾶται ζῶν καὶ ὄχι ἐξ ὄω.

Ὁ Ἀττίλας, κατὰ τὸν Ε'. αἰῶνα, ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 124 ἐτῶν ἐκ κραϊπάλης εἰς ἣν ἐπεδόθη τὴν πρώτην νύκτα τῶν γάμων του. Ὁ Πιάστ, ἡγεμὼν τῆς Πολωνίας, ἔζησεν 120 ἔτη.

Ἄγγλος τις, γεννηθεὶς τὸ 1483 καὶ ἀποθανὼν τὸ 1651 εἰς ἡλικίαν 169 ἐτῶν, εἶδε βασιλεύσαντας δέκα βασιλεῖς. Εἰς ἡλικίαν 100 ἐτῶν, τῷ ὑπέβαλον δημοσίαν ποινὴν διότι ἐτεκνοποίησε μετὰ τινος κόρης. Ἡ μαῖα ἡ γεννήσασα τὴν βασίλισσαν τῆς Ἀγγλίας, σὺζυγον τοῦ Καρόλου Α. εἶχεν 123 ἔτη. Ὁ Σεκούνδης Χόγγος, πρόξενος τῆς Βενετίας ἐν Σμύρνῃ, ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 115 ἐτῶν· γενόμενος ἐκκλησιαστικὸς καὶ παραιτηθεὶς εἶτα, ἐνμφεῖθη πεντάκις καὶ ἔσχε 49 τέκνα. Εἰς ἡλικίαν 100 ἐτῶν τῷ ἀνεφύησαν οἱ ὀδόντες τῆς φρονήσεως· εἰς ἡλικίαν 110 ἐτῶν, ἡ κόμη του καὶ εἰς ἡλικίαν 112 ἐτῶν, τὰ βλέφαρα καὶ ἡ γενειάς του ἐλευκάνθησαν ἐκ νέου.

Εἰ καὶ τὸ χρῆμά ἐστιν ὁ κύριος σκοπὸς πασῶν ἡμῶν τῶν ἀσρολιῶν καὶ φροντιδῶν, ἀλλ' οὐχ ἤττον παντοιοτρόπως ἀπέχμεν ν' ἀναφέρωμεν τὸ ἀληθὲς αὐτοῦ ὄνομα, ἀντικαθιστῶντες αὐτὸ διὰ ποικιλομόρφων συνωνύμων. Οὕτως, ἐπὶ παραδείγματι λέγουσιν:

Ὁ τραπεζίτης:—Τὰ κεφάλαιά μου.

Ὁ παῖς:—Ὁ κουμαρᾶς μου.

Ἡ νεᾶνις:—Ἡ προίξ μου.

Ὁ νεανίας:—Τὸ μέλλον μου.

Ὁ στρατιώτης:—Ἡ προκταβολή μου.

Ὁ ἀπόστρατος:—Ἡ σύνταξις μου.

Ὁ ὑπάλληλος:—Τὸ μηνιαίόν μου.

Ὁ κτημαστίας:—Τὰ εἰσοδήματά μου.

Ὁ χρηματιστής:—Ἡ περιουσία μου.

Ὁ ἐργάτης:—Τὸ ἡμερομίσθιον μου.

Ὁ ἰατρός:—Δὲ ἐπισκέψεις μου.

‘Ο δικηγόρος:—Τὰ δικαιώματά μου.
 ‘Ο διδάσκαλος:—Τὰ διδάκτρά μου.
 Οἱ κληρονόμοι:—Τὸ μερίδιόν μας.
 ‘Ο μέτοχος:—Τὸ μέροςμά μου.
 ‘Ο τεχνίτης:—Τὸ δίκαιόν μου.
 ‘Ο ὑπηρέτης:—Οἱ κόποι μου.
 ‘Ο ἄνθρωπος τοῦ λαοῦ:—Τὸ ποδοκόπι μου.
 ‘Ο ψάλτης:—Τὰ ψαλτικά μου.
 ‘Ο ἱερεύς:—Τὰ τυχερά μου.
 ‘Ο πατριάρχης:—Τὰ ἐμβατήριά μου.
 ‘Ο ἡγεμών:—‘Η ἐπιχορήγησίς μου.

X

‘Εν Ἀμερικῇ εὐδοκίμει ἀπὸ τινος νέα βιομηχανία τῆς ἐξαγωγῆς ἐλαίου ἐκ τοῦ ἀραβοσίτου. Τὸ ἐκ τούτου παραγόμενον ἔλαιον εἶναι καθαρώτατον, ἔχον χρῶμα ἠλέκτρον, τούτου δ’ ἕνεκα θὰ προτιμᾶται πάντων τῶν ἄλλων φυτικῶν ἐλαίων. Ἐξ ἑκατὸν λιτρῶν ἀραβοσίτου παράγονται 12 λίτραι ἀραβοσιτινοῦ ἐλαίου, οἱ δ’ ἕναπομένοντες πυρῆνες ἀπεδείχθη ὅτι εἶναι ἐξαιρετος τροφή τῶν κτηνῶν.

X

‘Εν Γαλλίᾳ λοχαγὸς τις ἐφήρμωσε τὸν ἠλεκτρισμόν εἰς τὸ πετάλωμα τῶν ἵππων· ἡ μέθοδος δ’ αὕτη θὰ ἐφαρμοσθῇ εἰς τὸ ἵππικόν τῆς Γαλλίας.

X

Αἱ δεσποινίδες ἀντὶ νὰ ἐξοδεύωσι χρήματα διὰ τὰ ἐξ Εὐρώπης μυρωδικά, ἠδύναντο νὰ ἔχωσι μυρωδικὸν ὠραῖον διὰ τοῦ ἐξῆς τρόπου.

Διάλυσον 30 σταγόνας γνησίου ἐλαίου τῶν ρόδων καὶ 20 σταγόνας ἐλαίου Βεργαμόττου εἰς 30 δράμ. καλοῦ ἀόσμου οἰνοπνεύματος· χῦσον ἐξ αὐτοῦ σταγόνας τινὰς ἐπὶ τοῦ ρινομάκτρον σου καὶ θὰ εὐωδιάζης.

X

Φοικτὸν δρᾶμα ἔρωτος ἐξετυλίχθη κατ’ αὐτὰς ἐν Ἀναβεργ τῆς Σαξωνίας. ‘Ο υἱὸς τοῦ ἐκεῖ δικαστοῦ, νέος ἄγων τὸ 25 ἔτος τῆς ἡλικίας του, ἠγάπα ἐμμανῶς τὴν δεκαεξαέτιδα θετὴν κόρην τοῦ συμβολαιογράφου. Τὸ μεθυστικῆς καλλονῆς ἀλλ’ ὅλως ἄπειρον κοράσιον, παρέσχεν εἰς τὸν ἐραστήν της ἀπεριόριστον ἐμπιστοσύνην αἱ δὲ σχέσεις του δὲν ἀπέβησαν ὡς ἐκ τούτου

ἄνευ ἀποτελέσματος. ‘Οπως ἀποκρύψωσι τὴν αἰσχύνην των, ἀπεφάσισαν οἱ δύο ἐρασταὶ νὰ ἀποθάνωσιν ἑμοῦ. Ἀμφότεροι ἀνήλθον ἐπὶ τῆς κορυφῆς ὄρους τινὸς καὶ ἔλαβεν ἕκαστος ἐντὸς τοῦ στόματος φυσίγγιον δυναμίτιδος ὅπερ διὰ τινος θρυαλλίδος ἤναψαν. Παρευθὺς ἐπηκολούθησε τασούτον ἰσχυρὸς κρότος, ὥστε οἱ κάτοικοι τῶν περιχώρων ἀνεπήδησαν περίτρομοι ἐκ τῶν οἰκιῶν των. Ἐσπευσαν ἀμέσως εἰς τὸν τόπον τῆς ἐκτελέσεως, ἔνθα εὗρον τὰ σώματα τῶν δύο ἐραστῶν φρικτῶς ἠκρωτηριασμένα.

X

Μεγάλην αἴσθησιν παρήγαγεν ἐν Λονδίῳ νέον μυθιστόρημα ἡ «Σοφία Ἀδελαΐς» περιγράφον ἕθνη καὶ ἔθιμα τῆς αὐλῆς. ‘Εν τῷ βιβλίῳ τούτῳ ὁ συγγραφεὺς ἢ μάλλον ἡ συγγραφεύς, διότι εἶναι γυνή, ἰσχυρίζεται ὅτι ὁ Ἀλβέρτος τοῦ Σαξ Κοβούργου ἐνῶ ἦτο μεμνηστευμένος πρὸς τὴν βασ. τῆς Ἀγγλίας ἠγάπα τὴν μητέρα της πριγκίπισσαν Γερμανίδα καὶ εἶχεν ὑποσχεθῆ ὅτι θὰ τὴν νυμφευθῇ· ἀλλ’ ἀντ’ αὐτῆς ἐνυμφεύθη τὴν Βικτωρίαν. Ἀμφότεραι ἦτε βασιλίσσα καὶ ἡ πριγκίπισσα ἔμειναν ἔγκυοι. ‘Η πριγκίπισσα ἀμείλικτος, ἠθέλησε νάνταλλαχθῶς τὰ βρέφη, τοῦθ’ ὅπερ καὶ ἐγένετο καὶ οὕτως ἡ συγγραφεύς τοῦ βιβλίου εἶναι ἡ ἀληθὴς θυγάτηρ τῆς βασιλίσσης τῆς Ἀγγλίας καὶ μέλλει νὰ παιτήσῃ τὰ δικαιώματά της. ‘Εν Γερμανίᾳ ἀπηγορεύθη ἡ κυκλοφορία τοῦ βιβλίου. ‘Εν Γαλλίᾳ εὐκόλον νὰ ἐννοήσῃ τις τί κρότος γίνεται.

Λύσις τοῦ 9ου αἰνίγματος.

Στέφανος—φανός.

ΑΙΝΙΓΜΑ 10ον

Ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὑδάτων μὲ εὐρίσκεις ὀκισμένην
 Καὶ ἀκέφαλον εἰς σάρκα Λυτρωτοῦ εὐλογημένην.
 Ἄν τὸ τέταρτον μοὶ θέσης κεφαλὴν ἀντὶ ἧς ἔχω
 Πάλιν ἔσω τῶν ὑδάτων μικρὸν μέρος γῆς κατέχω.

‘Εν Νεαπόλει.

K. K.

ΠΟΡΤΗΡΕΣ

Τῇ Πατρίδι μου

Πατρίς μου! μ’ εἶται προσφιλῆς
 ὅσον οὐδὲν στὸν κόσμον·
 Μακρὰν σου μ’ εἶνε ἄπελις
 ὁ βίος, καὶ φρικώδης·
 Τὴν εὐωδίαν ἔχασα
 ἀνθέων σου εὐόσμων,
 καὶ ὁ βίος μ’ εἶνε θλίχσασα
 κακῇ, τρικυμιάδης.

‘Ω! ‘Ενθυμούμαι τὰς σκιάς
 τῶν δένδρων σου ἐκείνων,
 ὑφ’ ἃ ποτε καθήμενος
 ἀνέπνεον τὴν δρόσον·
 Γλυκὰ μὲ ἀπεκοίμιζε
 τὸ ἄσμα ἀηδόνων,
 καὶ ὄναρ μ’ ἐθαυμάλιζεν
 εὐδαίμων, γλυκὺ τόσον.

‘Εξετυλίσσετο ἐκεῖ
 τὸ μέλλον ἀνοφύρον·
 Τὰ πλοῦτη ἔβλεπον παντοῦ,
 ἀνάκτορα καὶ κήπους,
 βρύσεις πηδῶσας, ρύακας,
 ἔαρ στεφανηφόρον,
 καὶ ἠσθανόμην ἠδονῆς
 στὰ στήθη σφοδρῶς κτύπους.

‘Εκεῖ που δ’ ἀνεφαίνετο
 νεᾶνις μειδιῶσα,
 εἰς τοὺς λειμῶνας τρέχουσα
 μὲ ἑλαφρὸν τὸν πόδα,
 καὶ μ’ ἔτεινε τὰ γέλιπ τῆς,
 ἐξ ἔρωτος σφριγῶσα,
 τὰς παρειὰς, τοὺς ὀφθαλμούς,
 τοῦ παραδείσου δῶρα.

‘Ο βίος μου ἦν ρεμαθισμὸς
 ἅπας καὶ εὐτυχία·
 ‘Αμέριστος καὶ εὐέλπις,
 ἐλεύθερος κ’ εὐδαίμων,

οὐδέποτε’ ἐδοκίμασα
 τί εἶνε ἡ πικρία,
 ἀλλ’ ἤμην τότε ἀληθῶς
 ἐν πᾶσι πανευδαίμων.

Καὶ μολοντούτο ἄφησα
 τὸν πατρικὸν μου οἶκον,
 τὸν γέροντα πατέρα μου
 καὶ τὴν καλὴν μητέρα·
 φιλίαν ἐλησημόνησα
 νέων συνομηλικῶν,
 κ’ εἰς πολικὸν προσήλωσα
 ἄλλον τὸν νοῦν ἀστέρα.

‘Ηθέλησα τὰ ὄνειρα
 νὰ πραγματοποιήσω,
 ἀλλ’ ἐναυάγησα οἰκτρῶς
 μετὰ τασούτους κόπους·
 ‘Ηθελον Κροῖσου θησαυροὺς
 στὰ ξένα ν’ ἀποκτήσω,
 καὶ κλαίω ἤδη ἔρημος
 στοὺς μαύρους τούτους τόπους.

Τὰ πλοῦτη ἦσαν ἀνθρακες,
 ὁ ἔρωσ φοικτὴ πλάνη,
 καὶ ἡ φιλία τῶν ἐδῶ
 συμκέρωντος φιλία·
 ἐφ’ ὅλου δὲ τοῦ βίου μου
 ποτὲ δὲν ἐπεφάνη
 ἀκτὶς χαρᾶς εἰσδύουσα
 κ’ ἐν τῇ ἐμῇ καρδίᾳ.

Καὶ ἤδη μελαγχολικός,
 ἄπελις καὶ δακρύων,
 πρὸς Σε καὶ πάλιν, ὦ Πατρίς,
 τὰ ὄμματά μου στρέφω·
 δέξου με στὰς ἀγκάλας Σου
 ὡς ἄλλοτε παιδίον,
 καὶ σκέφθητι πῶς ἔφυγα
 καὶ πῶς νῦν ἐπιστρέφω.

Βαυχάλισόν με, Μάνα μου,
 μὲ ὄνειρα καὶ πάλιν·
 Τὸ πρόσωπόν μου ὀρόσιον
 μὲ τὴν τερπνὴν Σου δρόσον·

Ἄνοξον εἰς τὸ τέκνον Σου
θερμὴν τὴν Σὴν ἀγκάλην,
κ' ἐκ τῆς πτωγῆς ἐχορίζωσον
καρδίας μου τὴν νόσον.

Σὺ, μόνη Σὺ, εἶσαι ἐλπίς
καταποντιζομένων·

Σὺ εἶσαι ἀσφαλέστατος
λιμὴν τῆς εὐτυχίας·

Παρηγορία εἶσαι Σὺ
τῶν ἀπελπιζομένων
καὶ μόνον καταφύγιον
ἐν μέσῳ τρικυμίας.

Τὰ ἄνθη Σου μοσχοβολοῦν,
κι' αὐτὸ ἔτι τὸ χῶμα·

Καὶ τὰ πτηνά Σου κελαδοῦν
μέ ἄλλην μελωδίαν·

Εἶνε γλυκὺ τὸ κυανοῦν
τοῦ οὐρανοῦ Σου χρῶμα,
καὶ κελαρῦζουν τὰ νερά
ὄντως μέ ἀρμονίαν.

Ἢ αὔρα Σου, τερψίθυμος,
ζωογονεῖ καὶ τέρπει·

Ἢ στέγη μου ἡ πατρικὴ
ἀνάκτορα ἀξίζει·

Μὲ χάριν εἰς τὸ χῶμά Σου
κι' αὐτὸς ὁ σκώληξ ἔρπει,
καὶ πᾶν Σου ἀντικείμενον
ἄσματα ψιθυρίζει.

Μία εὐχὴ τοῦ γέροντος
λευκότριχος πατρός μου·

Χαιρετισμός τις φίλου μου,
ἢ παιδικῆς μου φίλης·

Ἐν φιλημὶ λυσίπονον
τῆς προσφιλοῦς μητρός μου,
ἀξίζουν πλείονα βουνοῦ
ἀργύρου πλήρους ὕλης.

Ἐδῶ τὰ πάντα φαίνονται
καὶ ἄτῆδῃ, καὶ ξένα·

Τύρβη μεγίστη, σύγχυσις,
χάος, παραλυσία·

Ὅλους γνωρίζεις, χαιρετᾶς,
καὶ δὲν γνωρίζεις ἕνα·
Ὅλοι σὲ εἶπον: «σ' ἀγαπῶ»,
καὶ δὲν σ' ἠγάπα μία.

Ὅλοι στὸν Βάκχον θύουσι,
κ' εἰς τὸν Ἑρμῆν προσέτι·

Λευκοὶ καὶ μαῦροι, κίτρινοι,
ὄλ' αἱ φυλαὶ τῆς σφαίρας!

Ἐξῆσα ὄντως δυστυχῆς
ἐπὶ τσαῦτα ἔτη,
κ' εἰς μάτην τῆς νεότητος
ἔχασα τὰς ἡμέρας.

Τὸ αἶσθημα τοῦ ἔρωτος
ἐνταῦθα εἶνε ξένον·

Καὶ ἡ φιλία ἄγνωστος,
κι' αὐτὴ ἡ φιλοπατρία·

Τὸ δὲ πρὸς τὸν πλησίον σου
χρέος λησμονημένον,
καὶ παίγνιον ἡμιμαθῶν
ἡ ἱερά θρησκεία.

Ἐδῶ συμφέρον, καὶ ἐκεῖ
μέθη, συμφέρον πάλιν·

Ὁ ἀδελφὸς τὸν ἀδελφὸν
κτυπᾷ καὶ ἀναθαίνει·

Κραιπάλη καὶ διαφθορὰ
σ' ἀνοίγουν τὴν ἀγκάλην,
καὶ εἰς τὸν τίμιον οὐδὲν
κέρδος ἐναπομένει ..

Ναί! ἤδη μελαγχολικὸς,
ἀπελπισ καὶ δακρύων,
πρὸς Σὲ καὶ πάλιν, ὦ Πατρίς,
τὰ ὄμματά μου στρέφω
γενοῦ ἢ λάρναξ δι' ἐμὲ,
ἐν ᾗ ὁ Δευκαλιὼν
ἐσώθη ἐκ τῶν ὑετῶν·

Ἰδὲ πῶς ἐπιστρέφω!

Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ.